

www.krisdika.go.th

กฤษฎีกาสาร

ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๖ เดือนสิงหาคม - กันยายน ๒๕๕๔

กฎหมายเกี่ยวกับกีฬาอาชีพ

ในต่างประเทศ

Spy phone

ซอฟต์แวร์ดักฟัง หรือแอบดูข้อมูลผ่านโทรศัพท์มือถือ

การใช้หลักฐาน เพื่อพิสูจน์ความเสียหายเพิ่มเติมของผู้เสียหาย

WE DO NOT ENVI... ADO...

หลักการทรงงาน ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ตอนที่ ๔

เพื่อร่วมเฉลิมพระเกียรติเนื่องในโอกาส
มหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม
๒๕๕๔ ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงมี
ต่อปวงชนชาวไทย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาขอแนะนำหลักการทรงงานในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาเผยแพร่เพื่อเป็น
สิริมงคลแก่ทุกท่าน ซึ่งควรยึดถือเป็นแบบอย่างในการดำเนินตามรอยพระยุคลบาท นำมาปฏิบัติเพื่อบังเกิดผลต่อตนเอง สังคม และ
ประเทศชาติ

๑ บริการรวมที่จุดเดียว

การบริการรวมที่จุดเดียวเป็นรูปแบบการบริการแบบเบ็ดเสร็จหรือ
One Stop Services ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในระบบบริหารราชการแผ่นดินของ
ประเทศไทย โดยทรงให้ศูนย์ศึกษาการพัฒนาอันเนื่องมาจากพระราชดำริเป็น
ต้นแบบในการบริการรวมที่จุดเดียว เพื่อประโยชน์ต่อประชาชนที่มาขอใช้บริการ
จะประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย โดยมีหน่วยงานราชการต่าง ๆ มาร่วมดำเนินการ
และให้บริการประชาชน ณ ที่แห่งเดียว ดังพระราชดำรัสความตอนหนึ่งว่า

“...กรม กองต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประชาชนทุกด้านได้สามารถ
แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประองคองกัน ประสานกันตามธรรมดา แต่ละฝ่ายต้อง
มีศูนย์ของตน แต่ว่าอาจจะมันงานถือว่าเป็นศูนย์ของตัวเองคนอื่นไม่เกี่ยวข้อง และ
ศูนย์ศึกษาการพัฒนาเป็นศูนย์ที่รวบรวมกำลังทั้งหมดของเจ้าหน้าที่ทุกกรม กอง
ทั้งในด้านเกษตรหรือในด้านสังคม ทั้งในด้านงาน การส่งเสริมการศึกษามาอยู่
ด้วยกัน ก็หมายความว่าประชาชนซึ่งจะต้องใช้วิชาการทั้งหลายก็สามารถ
ที่จะมาดู ส่วนเจ้าหน้าที่จะให้ความอนุเคราะห์แก่ประชาชนก็มาอยู่พร้อมกันในที่
เดียวกันเหมือนกัน ซึ่งเป็นสองด้าน ก็หมายถึงว่า ที่สำคัญปลายทางคือประชาชน
จะได้รับประโยชน์และต้นทุนของผู้เป็นเจ้าของที่เจ้าหน้าที่จะให้ประโยชน์...”

๒ ทรงใช้ธรรมชาติช่วยธรรมชาติ

ทรงเข้าใจถึงธรรมชาติและต้องการให้ประชาชนใกล้ชิดกับธรรมชาติ
ทรงมองอย่างละเอียดถึงปัญหาธรรมชาติ หากเราต้องการแก้ไขธรรมชาติจะต้อง
ใช้ธรรมชาติเข้าช่วยเหลือ อาทิ การแก้ไขปัญหาป่าเสื่อมโทรมได้พระราชทาน
พระราชดำริการปลูกป่าโดยไม่ต้องปลูก ปล่อยให้ธรรมชาติช่วยในการฟื้นฟู
ธรรมชาติ หรือแม้กระทั่งการปลูกป่า ๓ อย่าง ประโยชน์ ๔ อย่าง ได้แก่ ปลูก
ไม้เศรษฐกิจ ไม้ผล และไม้พืชนอกจากได้ประโยชน์ตามชื่อของไม้แล้วยังช่วย
รักษาความชุ่มชื้นให้แก่พื้นดินด้วย เห็นได้ว่าทรงเข้าใจธรรมชาติและมนุษย์อย่าง
เกื้อกูลกัน ทำให้คนอยู่ร่วมกับป่าได้อย่างยั่งยืน

๓ ใช้ธรรมชาติปราบธรรมชาติ

ทรงนำความจริงในเรื่องความเป็นไปแห่งธรรมชาติและกฎเกณฑ์
ของธรรมชาติมาเป็นหลักการ แนวปฏิบัติที่สำคัญในการแก้ปัญหาและปรับปรุง
เปลี่ยนแปลงสภาวะที่ไม่ปกติเข้าสู่ระบบที่เป็นปกติ เช่น การนำน้ำดิบไปให้น้ำเสีย
หรือเจือจางน้ำเสียให้กลับเป็นน้ำดีตามจังหวะการขึ้นลงตามธรรมชาติของน้ำ
การบำบัดน้ำเน่าเสียโดยใช้ผักตบชวาซึ่งมีตามธรรมชาติให้ดูดซึมสิ่งสกปรก
ปนเปื้อนในน้ำ ดังพระราชดำรัสความว่า “ใช้ธรรมชาติปราบธรรมชาติ”

๔ ปลูกป่าในใจคน

เป็นการปลูกป่าลงบนแผ่นดินด้วยความต้องการอยู่รอดของมนุษย์

ทำให้ต้องมีกรบโรคและใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างสิ้นเปลือง เพื่อประโยชน์ของ
ตนเองและสร้างความเสียหายให้แก่สิ่งแวดล้อม ปัญหาความไม่สมดุลจึงบังเกิดขึ้น ดัง
นั้น ในการที่จะฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติให้กลับคืนมาจะต้องปลูกจิตสำนึกในการรัก
ผืนป่าให้แก่คนเสียก่อน ดังพระราชดำรัสความตอนหนึ่งว่า

“...เจ้าหน้าที่ป่าไม้ควรจะปลูกต้นไม้ลงในใจคนเสียก่อน แล้วคนเหล่านั้นก็จะ
พากันปลูกต้นไม้ลงบนแผ่นดินและรักษาต้นไม้ด้วยตนเอง...”

๕ ขาดทุนคือกำไร

“...ขาดทุน คือ กำไร Our loss is our gain...การเสียคือการได้ ประเทศชาติ
ก็จะก้าวหน้า และการที่คนอยู่ดีมีสุขนั้น เป็นการนับที่เป็นมูลค่าเงินไม่ได้...”

จากพระราชดำรัสดังกล่าว คือ หลักการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ที่มีต่อพสกนิกรไทย “การให้” และ “การเสียสละ” เป็นการกระทำอันมีผลเป็นกำไร
คือความอยู่ดีมีสุขของราษฎร ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นเป็นรูปธรรมชัดเจนได้
ดังพระราชดำรัสที่ได้พระราชทานแก่ตัวแทนของปวงชนชาวไทย ที่ได้เข้าเฝ้าฯ
ถวายพระพรเนื่องในวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษา เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔ ณ
ศาลาดุสิตาลัย พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน ความตอนหนึ่งว่า

“...ประเทศต่าง ๆ ในโลก ในระยะ ๓ ปีมานี้ คนที่ก่อตั้งประเทศที่มีหลัก
ทฤษฎีในอุดมคติที่ใช้ในการปกครองประเทศล้วนแต่ล้มสลายลงไปแล้ว เมืองไทย
ของเราจะสลายลงไปหรือ เมืองไทยนับว่าอยู่ได้มาอย่างดี เมื่อประมาณ ๑๐ วันก่อน
มีชาวต่างประเทศมาขอพบ เพื่อขอโอกาสเกี่ยวกับการปกครองประเทศว่าจะทำ
อย่างไร จึงได้แนะนำว่าให้ปกครองแบบคนจน แบบที่ไม่ติดตำรามากเกินไป ทำ
อย่างมีสามัญ มีเมตตาถนอม ก็จะอยู่ได้ตลอดไม่เหมือนกับคนที่ทำตามวิชาการ ที่เวลา
ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอย่างไร ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกเริ่มใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง
ถ้าเราใช้ตำราแบบอะลุ่มอล่วยกันที่สุดในที่สุดได้ก็เป็นการดี ให้โอกาสเขาไปว่าขาดทุน
เป็นการได้กำไรของเรา นักเศรษฐศาสตร์คงคำนวณว่าไม่ใช้ แต่เราอธิบายได้ว่า ถ้าเรา
ทำอะไรที่เราเสีย แต่ในที่สุดเราเสียนั้น เป็นการได้ทางอ้อม ตรงกับงานของรัฐบาล
โดยตรง เงินของรัฐบาลหรืออีกนัยหนึ่งคือเงินของประชาชน ถ้าอยากให้ประชาชนอยู่ดี
กินดีก็ต้องลงทุน ต้องสร้างโครงสร้าง ซึ่งต้องใช้เงินเป็นร้อย พัน หมื่นล้าน ถ้าทำไปเป็น
การจ่ายเงินของรัฐบาล แต่ไม่เข้าประชาชนจะได้รับผล ราษฎรอยู่ดี กินดี ราษฎรได้
กำไร ไปถ้าราษฎรมีรายได้ รัฐบาลก็เก็บภาษีได้สะดวก เพื่อให้รัฐบาลได้ทำโครงการ
ต่อไปเพื่อความก้าวหน้าของประเทศชาติ ถ้ารู้จัก สามัคคี รู้เสียสละ คือการได้
ประเทศชาติก็จะก้าวหน้า และการที่คนอยู่ดีมีสุขนั้น เป็นการนับที่เป็นมูลค่าเงินไม่ได้...”

ที่มา : จากหนังสือหลักการทรงงานในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สำนักงาน
คณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (กปร.)

สารบัญ

บทบรรณาธิการ

@ForeignLawBureau ○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○ ๒

▶ กฎหมายเกี่ยวกับกีฬาอาชีพในต่างประเทศ

เรื่องนำรัฐ ○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○ ๕

▶ สหภาพข้าราชการ :
ศึกษาหลักกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส

สฎีพิเศษ ○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○ ๑๑

▶ การใช้หลักฐานเพื่อพิสูจน์ความเสียหาย
เพิ่มเติมของผู้เสียหายจากอาชญากรรมเพื่อ
ประโยชน์ในการกำหนดโทษอาญาในสหรัฐอเมริกา :
ศึกษารณานิของนายเบอร์นาร์ด มาตอฟ

เทคโนโลยีสารสนเทศ ○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○ ๑๗

▶ Spy phone ซอฟต์แวร์ดักฟัง
หรือแอปดูข้อมูลผ่านโทรศัพท์มือถือ

ความเห็นทางกฎหมาย ○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○ ๑๙

เสาะรัฐ ○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○ ๒๓

▶ มาตรฐานโปร่งใสกรอบนโยบาย
ตอกย้ำวัฒนธรรมองค์กรของกฤษฎีกา

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

นายอัคร จารุจินดา

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

นายสงขลา วิชัยทัศนะ นายภูเกียรติ รัตนชัยชาญ

นายธรรมนิตย์ สุ่มันตกุล

รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

และกรรมการร่างกฎหมายประจำทุกท่าน

กองบรรณาธิการ

นางสิรินันท์ ปานเสมอศรี

บรรณาธิการ

นายโกมล จิรัชชุพิบูล นายณพพล เกร็ดฤกษ์

นางณัฐนันท์ อัครเลิศศักดิ์ นายเขวง ไทยยิ่ง

นายธนาวุฒิ สังข์ทอง นางสาววันดี สุชาติกุลวิทย์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

นางสาวพรเพ็ญ คำบุญวัฒน์ นางกรรณกนก ช่างกลึงเหมาะ

นางสาวรัชณี สังข์ทองงาม นางเกลิณี แสงสุวรรณ

นางชุติมา ใหญ่บุญ

จัดทำโดย

ส่วนช่วยอำนวยความสะดวกและประชาสัมพันธ์ สำนักอำนวยการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เลขที่ ๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๒-๐๒๐๖-๙ ต่อ ๑๒๐๕, ๑๖๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๒๐-๗๖๓๙

www.krisdika.go.th, www.lawreform.go.th

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว กฎกฤษฎีกาฉบับนี้เวียนมาครบรอบปีที่ ๖ ฉบับที่ ๖ แล้วจึงขอสมนาคุณท่านผู้อ่านด้วยเนื้อหาสาระที่อัดแน่นไปด้วยบทความ ข้อมูลทางกฎหมายที่น่าสนใจมากมาย และได้เปิดคอลัมน์ “@ForeignLawBureau” เพื่อสื่อสารและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายต่างประเทศและงานกฎหมายต่างประเทศในความรับผิดชอบของสำนักกฎหมายต่างประเทศในเรื่องที่มีความน่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสนธิสัญญา กฎหมายต่างประเทศ งานค้นคว้าเปรียบเทียบกฎหมาย งานคำแปลกฎหมาย ตลอดจนงานวิเทศสัมพันธ์ โดยประเดิมการเปิดตัวคอลัมน์ “@ForeignLawBureau” ด้วยเรื่องกฎหมายกีฬาอาชีพที่ได้ศึกษาค้นคว้าจากกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นประเทศที่มีวิวัฒนาการในด้านการศึกษาและพัฒนา นักกีฬาให้เป็นนักกีฬาอาชีพที่มีมาตรฐานในระดับโลก ทำให้กลายเป็นอาชีพที่หลากหลาย ใฝ่ฝัน เพราะนอกจากจะได้ทำในสิ่งที่ชอบแล้ว ยังก่อให้เกิดรายได้ที่น่าอิจฉาของมนุษย์เงินเดือนทั้งหลายซึ่งต้องทำงานที่ไม่ชอบและมีรายได้ที่ไม่น่าพอใจอีกด้วย แต่ก็ต้องไม่ลืมว่ารายได้ของนักกีฬาอาชีพก็เป็นที่ปรารถนาของสรรพากรเช่นกัน พร้อมกันนี้ขอแนะนำ link ของสำนักกฎหมายต่างประเทศที่จะได้เปิดตัวในหน้าเว็บไซต์ของสำนักงานฯ (www.krisdika.go.th) ซึ่งจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับข้อมูลและเนื้อหาของสนธิสัญญาระหว่างประเทศ กฎหมายต่างประเทศ งานค้นคว้าเปรียบเทียบกฎหมาย งานคำแปลกฎหมาย งานวิเทศสัมพันธ์ ตลอดจนข่าวสารอื่นที่น่าสนใจ ซึ่งจะสามารถใช้งานได้ตั้งแต่เดือนสิงหาคมเป็นต้นไป

นอกจากนี้ ยังมีเรื่องที่น่าสนใจสำหรับข้าราชการทุกท่านเกี่ยวกับการรวมตัวเป็นสหภาพของข้าราชการ ซึ่งสำนักงานฯ กำลังตรวจพิจารณาร่างพระราชกฤษฎีกาเรื่องนี้ โดยได้รับความอนุเคราะห์จากท่านรองเลขาธิการฯ (นายธรรมนิตย์ สุ่มันตกุล) ได้กรุณานำเสนอข้อมูลของสหภาพข้าราชการในประเทศฝรั่งเศสว่ามีหลักกฎหมายอย่างไรบ้าง สฎีพิเศษ เป็นบทความที่น่าสนใจเกี่ยวกับการใช้หลักฐานเพื่อพิสูจน์ความเสียหายเพิ่มเติมของผู้เสียหายจากอาชญากรรมเพื่อประโยชน์ในการกำหนดโทษอาญาในสหรัฐอเมริกา เทคโนโลยีสารสนเทศ นำเสนอ Spy Phone ซอฟต์แวร์ดักฟัง หรือแอปดูข้อมูลผ่านโทรศัพท์มือถือ รู้ไว้ไม่เสียหายจะได้หาวิธีป้องกันหรืออาจใช้ประโยชน์จากซอฟต์แวร์นี้ได้สุดท้าย ขอเชิญชวนท่านผู้อ่านทุกท่านส่งแบบสอบถามความคิดเห็นที่อยู่ในกฤษฎีกาสาร ฉบับที่ ๕ มาร่วมลุ้นของที่ระลึกจากกองบรรณาธิการ ซึ่งยังมีอีกมากเพื่อแทนคำขอบคุณจากเรา

บรรณาธิการ

บทความ ข้อความ หรือความเห็นใด ๆ ที่ปรากฏในกฤษฎีกาสาร เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาและกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วย

กฎหมายเกี่ยวกับกีฬาอาชีพในต่างประเทศ

สำนักกฎหมายต่างประเทศ

ประวัติความเป็นมาของกีฬาอาชีพ^๑

กีฬา หมายถึง กิจกรรมหรือการเล่นเพื่อความสนุกเพลิดเพลินเพื่อความแข็งแรงของร่างกาย หรือเพื่อผ่อนคลายความเคร่งเครียดทางจิต^๒ ในปัจจุบันการเล่นกีฬาเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวจะถือเป็น “กีฬาสสมัครเล่น” ซึ่งหมายถึง กีฬาที่นักกีฬาเล่นด้วยใจสมัคร ไม่ได้มุ่งหวังค่าตอบแทน และอาจไม่ได้รับการฝึกฝน ซึ่งแตกต่างจาก “กีฬาอาชีพ” ที่นักกีฬาได้รับค่าตอบแทนจากการเล่นกีฬา หรืออาจกล่าวได้ว่า นักกีฬาอาชีพจะดำรงชีพจากค่าตอบแทนที่ได้จากการเล่นกีฬา

การแบ่งแยกเช่นนี้มีที่มาจากในประเทศอังกฤษ เดิมมีการเล่นกีฬากันมากในโรงเรียนเอกชน มหาวิทยาลัย และในกลุ่มชนชั้นกลางและชนชั้นสูงในสังคม ต่อมาในช่วงศตวรรษที่ ๑๙ เมื่อได้มีการตราพระราชบัญญัติโรงงาน ค.ศ. ๑๘๔๔ (Factory Act 1844) บัญญัติให้มีการหยุดงานครึ่งวันเพื่อเล่นกีฬา ทำให้การเล่นกีฬาได้มีการพัฒนามากขึ้น อย่างไรก็ตาม นักกีฬาชนชั้นกรรมาชีพแม้ฝีมือดีแต่ไม่สามารถเล่นกีฬาได้ดีมากนักเนื่องจากต้องทำงานควบคู่ไปด้วย จึงมีสโมสรกีฬาบางแห่งผลักดันให้มีการจ่ายเงินให้แก่ผู้เล่น เพื่อที่ไม่ต้องทำงานแต่ให้มาเล่นกีฬาเต็มเวลาแทน แนวคิดเรื่องเงินดังกล่าวส่งผลกระทบต่อวงการกีฬาอย่างมาก ทำให้เงินกลายเป็นผลประโยชน์ของนักกีฬาอาชีพที่จะได้รับแลกกับชั่วโมงการเล่นกีฬา ยิ่งเล่นได้ดียิ่งได้เงินมาก อีกทั้งได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับกีฬา แบ่งเป็น ๒ ฝ่าย กล่าวคือ ฝ่ายที่หนึ่งเห็นว่า กีฬาสามารถเล่นได้ทุกชนชั้น แต่อีกฝ่ายเห็นว่า เนื่องจากการเล่นกีฬาเป็นเรื่องของชนชั้นสูง การมีกีฬาอาชีพจะทำลาย “Corinthian spirit”^๓ ซึ่งความขัดแย้งดังกล่าวได้เกิดขึ้นเป็นร้อยปี จนในที่สุดได้กำหนดให้มีการแบ่งเป็นกีฬาสสมัครเล่นและกีฬาอาชีพสำหรับกีฬาบางประเภท เช่น กอล์ฟ

เดิมในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกยอมให้นักกีฬาสสมัครเล่นเท่านั้นเข้าแข่งขันได้ โดยมีการใช้บังคับกฎนักกีฬาสสมัครเล่น (Amateur code) อย่างเคร่งครัด แต่ต่อมาปี ค.ศ. ๑๙๗๒ กฎที่ให้เฉพาะนักกีฬาสสมัครเล่นแข่งขันกีฬาโอลิมปิกก็ได้รับการผ่อนคลายลง ในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๙๐ กฎของโอลิมปิกเกี่ยวกับสถานะของนักกีฬาสสมัครเล่นได้ถูกยกเลิก ยกเว้นในกรณีกีฬามวยและกีฬามวยปล้ำที่ยังต้องคงกฎเดิมที่ให้แข่งขันเฉพาะนักกีฬาสสมัครเล่นเพื่อความปลอดภัยของผู้เข้าแข่งขัน และในต้นศตวรรษที่ ๒๑ กีฬาโอลิมปิกและการแข่งขันกีฬาอีกหลายประเภทก็ยอมรับให้มีการแข่งขันกีฬาอาชีพ

จัดทำโดยสำนักกฎหมายต่างประเทศ โปรดดูรายละเอียดใน link สำนักกฎหมายต่างประเทศ www.krisdika.go.th

^๑ สรุปรจาก <http://law.jrank.org/pages/10438/Sports-Law-Professional-Athletes.html>, http://en.wikipedia.org/wiki/Sports_law, http://en.wikipedia.org/wiki/Professional_sports และ http://en.wikipedia.org/wiki/Amateur_sports

^๒ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๒

^๓ “Corinthian Spirit” คือ จิตวิญญาณของการเป็นสุภาพชนมือสมัครเล่น หมายถึง การเล่นกีฬาเพราะความรักในกีฬา มิใช่เพื่อผลประโยชน์อื่นใด (ข้อมูลจาก http://www.phrases.org.uk/bulletin_board/60/messages/959.html)

อนึ่ง กีฬาบางประเภทก็ยังคงมีการแบ่งแยกระหว่างสถานะของกีฬาสมัครเล่นและกีฬาอาชีพ โดยการแยกประเภทการแข่งขันอย่างชัดเจน เช่น กอล์ฟ และมวย

กฎหมายกีฬา

ในการค้นคว้าข้อมูลกฎหมายเกี่ยวกับกีฬาอาชีพของ ประเทศฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น สรุปได้ดังนี้

๑. นักกีฬาอาชีพ

กฎหมายของประเทศต่าง ๆ ข้างต้นไม่ปรากฏคำนิยามหรือการให้ความหมายของ “นักกีฬาอาชีพ” แต่เป็นที่เข้าใจทั่วไปว่า นักกีฬาอาชีพแตกต่างไปจากนักกีฬาสมัครเล่น คือ เป็นผู้ดำรงชีพจากเงินหรือค่าตอบแทนที่ได้รับหรือที่เกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬา โดยทั่วไปกฎหมายมิได้กำหนดให้นักกีฬาต้องขออนุญาตเป็นนักกีฬาอาชีพ ผู้ประสงค์จะเป็นนักกีฬาอาชีพจะต้อง

สมัครเข้าไปอยู่ในสังกัดสโมสรกีฬา หรือเป็นสมาชิกสหพันธ์กีฬาในกีฬานั้น ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงว่า เป็นกีฬาประเภททีมหรือกีฬาประเภทบุคคล ซึ่งองค์กรดังกล่าวจะควบคุมดูแลนักกีฬาตามกฎหมายของตน รวมทั้งการตรวจสอบหรือรับรองคุณสมบัติของนักกีฬาอาชีพ อย่างไรก็ตาม คงมีเพียงกีฬาบางประเภทเท่านั้นที่กฎหมายกำหนดให้นักกีฬาต้องได้รับใบอนุญาต เช่น กีฬามวยอาชีพและกีฬาการต่อสู้ (Professional Boxing and Combat Sports Act 1985) ของรัฐวิกตอเรีย ประเทศออสเตรเลีย ซึ่งอาจเนื่องจากเป็นกีฬาที่มีความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของร่างกายและชีวิตของนักกีฬา

๒. กฎหมายกีฬาอาชีพ

ประเทศฝรั่งเศสมีการรวบรวมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเป็นประมวลกฎหมายการกีฬา (Code du sport) ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการกิจกรรมพลศึกษาและการกีฬา บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา การฝึกซ้อมกีฬา และการจัดหาเงินทุนสำหรับการกีฬา แต่ก็มีได้จำกัดเฉพาะกรณีกีฬาอาชีพเท่านั้น

ส่วนในประเทศอื่น ๆ ไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายกำกับดูแลกีฬาอาชีพเป็นการเฉพาะ โดยมีกฎหมายที่เกี่ยวกับกีฬาอาชีพในบางเรื่อง เช่น กฎหมายเกี่ยวกับการห้ามรัฐหรือผู้ซึ่งกระทำการตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐให้การสนับสนุน ดำเนินงาน ส่งเสริม หรืออนุญาตให้มีการพนันในกีฬาสมัครเล่นหรือกีฬาอาชีพ (Professional and Amateur Sports Protection Act 1992 ของประเทศสหรัฐอเมริกา) กฎหมายสนับสนุนการพัฒนากีฬาของประเทศซึ่งมีการจัดตั้งกองทุนเพื่อการพัฒนากีฬาของประเทศ (Australian Sports Commission Act 1989 ของประเทศออสเตรเลีย หรือ Sport Fundamental Act 2011 ของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นการสนับสนุนการเล่นกีฬาของประชาชนโดยทั่วไป และนักกีฬาที่มีผลการแข่งขันในประเทศและระหว่างประเทศในระดับดีเยี่ยม) ส่วนในกรณีของสหราชอาณาจักรไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายกำกับดูแลกีฬาอาชีพอันเนื่องมาจากแนวคิดว่าการแข่งขันเป็นการกำกับที่ดีที่สุด (ภาครัฐจะดูแลอยู่ห่าง ๆ)

นอกจากนั้น จะเป็นการนำกฎหมายทั่วไปมาใช้บังคับ เช่น กฎหมายสัญญาในกรณีสัญญาจ้างระหว่างสโมสรและนักกีฬาอาชีพ กฎหมายแรงงานในกรณีความสัมพันธ์ระหว่างสโมสรและนักกีฬาอาชีพในฐานะนายจ้างและลูกจ้าง กฎหมายละเมิดในกรณีที่นักกีฬาอาชีพก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่นอันเนื่องมาจากการแข่งขันกีฬา

อย่างไรก็ตาม สำหรับกีฬาบางประเภทจะมีการตรากฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุม เช่น กีฬามวยอาชีพและกีฬาการต่อสู้ (Professional Boxing and Combat Sports Act 1985)

ของรัฐวิกตอเรีย ประเทศออสเตรเลีย ซึ่งเป็นการควบคุมการแข่งขันและบุคลากรที่เกี่ยวข้องโดยใช้ระบบใบอนุญาต

๓. การกำกับดูแล

การกำกับดูแลกีฬาอาชีพในประเทศดังกล่าวข้างต้นจะเป็นไปในรูปองค์กรกำกับดูแล (National Governing Body) ซึ่งเป็นองค์กรภาคเอกชนทำหน้าที่หลัก เช่น การออกกฎเกณฑ์ในการแข่งขันกีฬา การลงทะเบียนกีฬา การรับรองคุณสมบัตินักกีฬาอาชีพ การออกใบอนุญาตของบุคลากรกีฬา (ผู้ตัดสิน โค้ช ตัวแทนนักกีฬา) และส่วนใหญ่องค์กรกำกับดูแลจะเป็นตัวแทนของประเทศในองค์กรระดับระหว่างประเทศด้วย

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างภาครัฐกับองค์กรกำกับดูแลจะมีความแตกต่างกันไป เช่น ในกรณีของประเทศสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร องค์กรกำกับดูแลจะมีความเป็นอิสระ โดยภาครัฐมิได้เข้าไปควบคุมดูแลองค์กรเหล่านี้จะมีข้อบังคับที่กำหนดขึ้นโดยความยินยอมของบุคลากรทางกีฬาที่เกี่ยวข้อง และในกรณีที่มิข้อพิพาทระหว่างกันก็จะใช้การระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการตามที่ข้อบังคับกำหนดไว้ส่วนประเทศญี่ปุ่น องค์กรกำกับดูแล เช่น สมาคมกอล์ฟอาชีพ อยู่ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการและวิทยาศาสตร์

๔. มาตรการส่งเสริมสนับสนุนกีฬาอาชีพ

มักจะเป็นการให้การสนับสนุนทางการเงิน ได้แก่ (๑) การจัดตั้งกองทุนเพื่อการพัฒนากีฬาของประเทศ ได้แก่ Australian Sports Commission Act 1989 ของประเทศออสเตรเลีย หรือ Sport Promotion Act 2000 ของประเทศญี่ปุ่น (๒) การออกสลากกินแบ่งเพื่อการพัฒนากีฬา ได้แก่ Sport Promotion Act 2000 ของประเทศญี่ปุ่น (๓) การจัดตั้งองค์กรสนับสนุนกีฬา เช่น UK Sport ของประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นองค์กรสนับสนุนนักกีฬาอาชีพที่มีศักยภาพที่จะแข่งขันในเวทีระหว่างประเทศ เช่น นักกีฬาโอลิมปิก ทำหน้าที่ในการสนับสนุนด้านการเงินในกีฬาที่มีศักยภาพสูงเพื่อเพิ่มความเป็นไปได้ในชัยชนะของนักกีฬาดังกล่าว หรือในประเทศสหรัฐอเมริกามีการจัดตั้ง Bureau of Educational and Cultural Affairs เพื่อจัดทำและดำเนินโครงการ

แลกเปลี่ยนความรู้ทั้งในและระหว่างประเทศ รวมทั้งการให้ทุนแก่บุคคลหลายสาขาอาชีพซึ่งรวมถึงนักกีฬาอาชีพด้วย

๕. มาตรการทางภาษี

นักกีฬาอาชีพมีหน้าที่เสียภาษีในเงินได้ที่ได้รับตามสัญญาจ้างรางวัลจากการแข่งขัน เงินหรือค่าตอบแทนที่ได้รับจากการเป็นผู้นำเสนอสินค้า (presenter) และรายได้อื่นๆ โดยทั่วไป จะไม่มีมาตรการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีให้แก่นักกีฬาอาชีพ และเนื่องจากนักกีฬาอาชีพในกีฬาที่ได้รับความนิยมจากประชาชน เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล เบสบอล มักจะมีรายได้สูงจึงถือเป็นแหล่งรายได้สำคัญประการหนึ่งในการจัดเก็บภาษีของรัฐ ในสหราชอาณาจักร รายได้ของนักกีฬาอาชีพบางรายอาจสูงจนทำให้ต้องเสียภาษีในอัตราสูงสุด คือ ร้อยละ ๔๐ ของเงินได้ คงมีเพียงประเทศญี่ปุ่นที่กำหนดมาตรการภาษีสนับสนุนนักกีฬาอาชีพ กล่าวคือ นักกีฬาอาชีพจะได้รับการยกเว้นภาษีภายในระยะเวลา ๒ ปีแรกที่เป็นักกีฬาอาชีพ นอกจากนั้น หากนักกีฬาอาชีพมีรายได้ในปีที่ผ่านมาต่ำกว่าจำนวนเงินที่กฎหมายกำหนดจะได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ในส่วนของประเทศออสเตรเลียจะกำหนดมาตรการยกเว้นภาษีให้แก่คณะกรรมการหรือกองทุนที่ดำเนินการเพื่อส่งเสริมการกีฬา แต่ไม่มีมาตรการทางภาษีเป็นพิเศษสำหรับนักกีฬาอาชีพแต่ประการใด

สำหรับประเทศไทย กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพมีเพียงพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เป็นการควบคุมดูแลการแข่งขันมวยและส่งเสริมสนับสนุนกีฬามวยให้มีมาตรฐาน รวมทั้งจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวยและบุคคลในวงการกีฬามวย แต่กฎหมายดังกล่าวก็มิได้จำกัดเฉพาะนักกีฬามวยอาชีพเท่านั้นแต่หมายรวมถึงนักกีฬามวยสมัครเล่นด้วย เนื่องจากนักมวยตามพระราชบัญญัติมวยฯ หมายรวมถึง ผู้ซึ่งเข้าแข่งขันกีฬามวย

อย่างไรก็ตาม เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ พ.ศ. ที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและกำกับให้มีการพัฒนากีฬาอาชีพอย่างเป็นระบบ มีมาตรฐาน และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งจัดระบบให้การประกอบธุรกิจกีฬาอาชีพสามารถสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ และมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา ซึ่งปัจจุบันอยู่ในระหว่างการตรวจพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒)

ศทภาพข้าราชการ : ศึกษาหลักกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส

นายธรรมนิตย์ สุมันตกุล*

ในขณะที่เขียนนี้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกากำลังตรวจพิจารณา ร่างพระราชกฤษฎีกาการรวมตัวเป็นสหภาพของข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งเป็นเรื่องใหม่ในระบบการบริหารราชการแผ่นดิน แนวความคิดนี้อยู่ใน บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปัจจุบัน มาตรา ๖๔ ที่ ได้รับรองเสรีภาพในการรวมกลุ่มของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐเช่นเดียวกับ สิทธิเสรีภาพในการรวมตัวกันเพื่อแสดงความคิดเห็นของบุคคลอื่นโดยทั่วไป และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๓ ได้บัญญัติวางกรอบต่อมาว่าเสรีภาพในการรวมกลุ่มข้าราชการพลเรือนสามัญ จะต้องไม่กระทบประสิทธิภาพในการบริหารราชการแผ่นดินและความ ต่อเนื่องในการจัดทำบริการสาธารณะ และต้องมีวัตถุประสงค์ทางการเมือง ส่วนหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการรวมกลุ่ม ให้เป็นไปตามที่กำหนดใน พระราชกฤษฎีกา จึงเป็นที่มาของร่างพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว

ร่างพระราชกฤษฎีกาฯ ที่เสนอมีหลักการในสาระสำคัญว่า

(๑) ข้าราชการพลเรือนสามัญมีเสรีภาพในการก่อตั้ง เข้าร่วม หรือ ช่วยเหลือสหภาพข้าราชการหรือการรวมกลุ่มของข้าราชการ รวมทั้งถอนตัวจากกิจกรรมดังกล่าวได้โดยอิสระ

(๒) เสรีภาพดังกล่าวอาจถูกจำกัดได้โดยหน้าที่ ความรับผิดชอบ ของข้าราชการ ในฐานะที่เป็นบุคคลที่ได้รับความไว้วางใจในการจัดทำ บริการสาธารณะ มีหน้าที่ในการอุทิศตนต่อการปฏิบัติหน้าที่ การเชื่อฟัง ตามสายการบังคับบัญชา และต้องรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ต้องวางตัวเป็นกลาง และรักษาความลับของทางราชการ เป็นต้น

(๓) เสรีภาพดังกล่าวยังถูกจำกัดโดยบทบัญญัติของกฎหมาย ได้ เพื่อประโยชน์ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง หรือจาก การสั่งการของผู้บังคับบัญชาอันเนื่องมาจากเหตุผลความจำเป็นในการจัด บริการสาธารณะ ประสิทธิภาพในการบริหารราชการแผ่นดิน ฉะนั้น ข้าราชการบางประเภทที่เป็นกลไกสำคัญของประเทศ จึงอาจถูกห้ามไม่ให้จัดตั้งหรือเข้าเป็นสมาชิกสหภาพข้าราชการได้

(๔) การรวมกลุ่มของข้าราชการมีวัตถุประสงค์ในการเป็นตัวแทนเพื่อเรียกร้องเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการ ของผู้ปฏิบัติราชการ หรือเพื่อรักษาผลประโยชน์ในการประกอบอาชีพเป็นสำคัญ การจัดตั้งสหภาพข้าราชการโดยมี วัตถุประสงค์ทางการเมืองจึงกระทำไม่ได้

สหภาพแรงงานข้าราชการมีกล่าวอยู่ใน ILO (International Labour Organization องค์การแรงงานระหว่างประเทศ) และมีในกฎหมายต่างประเทศ เช่น ญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์ ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา เยอรมนี ฝรั่งเศส และมีรูปแบบการก่อตั้ง

* รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

การให้สิทธิ การจำกัดสิทธิแตกต่างกันไป ในที่นี้ผู้เขียนขอเสนอการจัดตั้งสหภาพแรงงานข้าราชการของประเทศฝรั่งเศส ซึ่งมีหลักกฎหมายและการแก้ปัญหาทางกฎหมายที่อาจนำมาสร้างแนวคิดและเป็นบทเรียนได้จริงอยู่ว่าแนวความคิดจะเป็นสากลแต่อีกส่วนหนึ่งก็พัฒนาขึ้นมาตามบริบทของสังคมในแต่ละประเทศที่ไม่เหมือนกัน การศึกษากฎหมายของฝรั่งเศสจึงเป็นเพียงศึกษาแนวคิดของกฎหมายหนึ่งเท่านั้น หลายเรื่องผู้เขียนก็ทราบว่าจะอาจไม่เหมาะกับประเทศไทย

ความเป็นข้าราชการ (fonctionnaires) ในประเทศฝรั่งเศสไม่ได้มาจากสัญญาจ้างแรงงาน แต่มาจากการบรรจุและแต่งตั้งตามกฎหมาย ความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการกับหน่วยงานของรัฐ จึงไม่ใช่ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างตามกฎหมายแรงงาน

เนื่องจากในประเทศฝรั่งเศสได้แบ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐ (agent public) ออกเป็นหลายประเภท อาทิ ข้าราชการของราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ข้าราชการของราชการบริหารส่วนท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลของรัฐ ดังนั้น สิทธิ หน้าที่ ความรับผิดชอบ และหลักประกันของข้าราชการ จึงบัญญัติอยู่ในกฎหมายหลายฉบับตามประเภทของเจ้าหน้าที่ของรัฐ กฎหมายดังกล่าวนี้อาจเรียกรวม ๆ กันว่า “ข้อกำหนดเกี่ยวกับสถานะของเจ้าหน้าที่ของรัฐ” (statut du personnel หรือ statut général de la fonction publique หรือ Statutes Governing the Civil Service)

ทั้งนี้ ไม่รวมถึงในกรณีของข้าราชการทหาร ข้าราชการสังกัดรัฐสภา ผู้พิพากษา หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจบางประเภท ที่ได้มีข้อกำหนดการเข้าสู่ตำแหน่งและหลักประกันการดำรงตำแหน่งต่างหากแยกออกไป (statut autonomes)

สิทธิและเสรีภาพของข้าราชการ

ข้าราชการมีสิทธิเสรีภาพตามที่บัญญัติรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญฯ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๑๙๘๓ ดังนี้

- ✦ สิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับความเชื่อและการแสดงความคิดเห็น เช่น สิทธิในทางความคิด (le droit de penser) (มาตรา ๕ และมาตรา ๖ รัฐบัญญัติ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๑๙๘๓)
- ✦ เสรีภาพในการรวมกลุ่ม (les libertés collectives) อันได้แก่ เสรีภาพในการรวมกันเป็นสมาคม (association) หรือสิทธิในการรวมเป็นสหภาพ (le droit syndical) (มาตรา ๘ รัฐบัญญัติ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๑๙๘๓)

- ✦ สิทธิในการนัดหยุดงาน (le droit de grève) (มาตรา ๑๐ รัฐบัญญัติ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๑๙๘๓)

หน้าที่ของข้าราชการ

ข้าราชการมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติราชการและอุทิศตนในการปฏิบัติหน้าที่ (l'obligation de servir) (มาตรา ๒๕ รัฐบัญญัติ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๑๙๘๓) ต้องปฏิบัติตามตำแหน่งที่ตนถือครอง และ

ทำงานตามวันเวลาปฏิบัติราชการของทางราชการ เว้นแต่เป็นการลาตามกฎระเบียบของทางราชการ การละทิ้งหน้าที่ราชการจึงเป็นความผิดทางวินัย การปฏิบัติหน้าที่ต้องกระทำด้วยตนเอง การมอบหมายให้บุคคลอื่นทำแทนจะกระทำมิได้ เฉพาะแต่ที่มีกฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น

นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่ที่จะต้องเชื่อฟังตามสายการบังคับบัญชาและรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย (le devoir d'obéissance) เว้นแต่การออกคำสั่งนั้นเป็นการผิดกฎหมายโดยชัดแจ้งและมีผลเสียหายอย่างยิ่งต่อประโยชน์สาธารณะ (มาตรา ๒๘ รัฐบัญญัติ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๑๙๘๓)

และหน้าที่อื่น ๆ อีก เช่น การวางตัวเป็นกลาง และการรักษาความลับของทางราชการ เป็นต้น

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของแรงงาน

สิทธิในการรวมกันเป็นสหภาพแรงงาน (droit syndical) เป็นส่วนหนึ่งของสิทธิขั้นพื้นฐาน (droit fundamental) และมีรากฐานที่มาจากสิทธิของบุคคลที่จะรวมกันเป็นสมาคม (droit général d'association) แต่อย่างไรก็ตาม การรวมกันเป็นสหภาพแรงงานมีความหมายในทางกฎหมายแตกต่างจากสิทธิการรวมกันเป็นหมู่คณะหรือบุคคลในรูปแบบสมาคม (associations) บางประการ ซึ่งจะไม่กล่าวในที่นี้

ฉะนั้น แต่เดิมนั้นในกฎหมายฝรั่งเศสเปิดโอกาสให้ข้าราชการรวมตัวกันเป็นสมาคม (associations) ได้เท่านั้น และไม่ยอมรับความมีอยู่ของสหภาพแรงงานของข้าราชการ

เนื่องจากขัดกับหลักความต่อเนื่องของการจัดทำบริการสาธารณะ จนกระทั่งปี ๑๙๔๖ ได้มีการตรารัฐธรรมนูญรับรองสิทธิของบุคคลในการรวมกันเป็นสหภาพแรงงานเป็นการทั่วไปข้างต้น ซึ่งคำว่า “บุคคล” ในคำปรารภของรัฐธรรมนูญ หมายความว่ารวมถึง ข้าราชการด้วย

ความหมายของการรวมกันเป็นสหภาพแรงงาน

การรวมกันเป็นสหภาพแรงงานมีความหมายตามนัยดังนี้

❖ สหภาพแรงงานมีลักษณะของกิจกรรมส่วนบุคคล (individual) และหมู่คณะ (collectif) ปะปนกันอยู่ กล่าวคือ กฎหมายรับรองสิทธิเฉพาะตัวของบุคคลที่จะตัดสินใจเข้าเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานหรือไม่ก็ได้ แต่ขณะเดียวกันเมื่อได้เข้าร่วมกลุ่มแล้วกฎหมายก็ให้หลักประกันจากการรวมกลุ่ม เช่น นายจ้างจะห้ามลูกจ้างเข้าเป็นสมาชิกหรือทำกิจกรรมของสหภาพแรงงานไม่ได้ หรือรัฐจะปฏิบัติต่อสหภาพแรงงานโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ได้

❖ สหภาพแรงงานในความหมายที่เป็นสถาบัน (syndicat-institution) สหภาพแรงงานไม่ได้มีหน้าที่ปกป้องผลประโยชน์ของสมาชิกหรือกลุ่มของตนเท่านั้น แต่ปกป้องรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมของผู้ประกอบอาชีพที่อยู่ในลักษณะเดียวกันด้วย

❖ กฎหมายฝรั่งเศสถือหลักว่า สหภาพแรงงานหรือสหพันธ์แรงงานสามารถที่จะจัดตั้งได้มากกว่าหนึ่งแห่ง (pluralisme de droit et égalité entre syndicats) และสหภาพแรงงานหรือสหพันธ์แรงงานที่มีขึ้นก็มีความเท่าเทียมทางกฎหมายเสมอ (l'égalité entre groupements) หลักการดังกล่าวนี้ถือว่าเป็น หลักกฎหมายพื้นฐาน

❖ การจัดตั้งสหภาพแรงงานต้องมีกฎเกณฑ์ข้อบังคับจากทางราชการน้อยที่สุด ดังนั้น การจัดรูปแบบองค์กรภายใน การประชุม และการบริหารเป็นเรื่องที่สหภาพแรงงานจะกำหนดเอง

ข้อจำกัดของสหภาพข้าราชการ

❖ สหภาพแรงงานมีวัตถุประสงค์เพื่อทำหน้าที่ปกป้องผลประโยชน์ของบรรดาสมาชิก (assuré la défense des intérêt professionnels de leurs members) เท่านั้น การตั้งสหภาพแรงงานข้าราชการที่มีวัตถุประสงค์ทางการเมือง (syndicalisme politique) จึงกระทำไม่ได้ ซึ่งเป็นไปตามแนววินิจฉัยของสภาแห่งรัฐที่ว่า **“สหภาพแรงงานมีบทบาทเพียงเพื่อการปกป้องผลประโยชน์ที่มีอยู่ร่วมกันของสมาชิกในการทำหน้าที่ปฏิบัติราชการ”** และ **“การใช้สิทธิของสหภาพแรงงานข้าราชการจะต้องสอดคล้องต่อการเคารพต่อวินัยของข้าราชการ”** (C.E. 14 mars 1958, Etienne, Rec. Lebon., p.167; 8 juin 1962, Frischamn, D. 1962, p.492, note Dubois; 24 janv. 1990, Féd. Prof. indépendante de la police, A.J.D.A. 1990, p.428, observ. S. Salon)

❖ การรวมกันเป็นสหภาพของข้าราชการถูกจำกัดโดยความจำเป็นของการจัดทำบริการสาธารณะ (les nécessités du service) และจากแนววินิจฉัยว่าการใช้สิทธิของสหภาพแรงงานของข้าราชการจะต้องสอดคล้องกับวินัยของข้าราชการที่วินิจฉัยข้างต้น ข้าราชการในหน่วยงานของรัฐที่เป็นกลไกสำคัญหลักของประเทศจึงมีสหภาพข้าราชการไม่ได้ เช่น ผู้ว่าราชการจังหวัดและรองผู้ว่าราชการจังหวัด (préfets และ sous-préfets) หรือข้าราชการทหาร ซึ่งถูกห้ามโดยรัฐบัญญัติ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๑๙๗๒ มาตรา ๑๐ เป็นต้น

❖ มีคำวินิจฉัยของสภาแห่งรัฐ (Conseil d'Etat) ว่าการใช้สิทธิดังกล่าวของข้าราชการต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตแห่งกฎหมาย เพราะฉะนั้นฝ่ายนิติบัญญัติสามารถตรากฎหมายจำกัด หรือห้ามการใช้สิทธินั้นได้ (C.E., 26 sept. 1996, A.J.F.T., 1977, p.6)

เกณฑ์ที่ใช้ในการรวมกลุ่ม

เป็นข้าราชการในหน่วยงานเดียวกัน หรือระดับตำแหน่งเดียวกัน หรือต่างหน่วยงานในสายงานประเภทเดียวกัน กิจการคล้ายกันหรือต่อเนื่อง หรือพื้นที่การทำงานเดียว อาทิ สหภาพของข้าราชการศุลกากรและการจัดเก็บภาษี สหภาพของข้าราชการตำรวจ สหภาพของข้าราชการที่ทำงานทางด้านวิจัย โดยสรุปแล้ว กฎหมายฝรั่งเศสเปิดกว้างมาก

จำนวนกลุ่ม/องค์กร

จากการที่ให้การจัดตั้งสหภาพแรงงานของข้าราชการเปิดกว้างมาก จึงเป็นปัญหาหากที่จะพิจารณาว่าสหภาพแรงงานแห่งใดเป็นตัวแทนของข้าราชการในกลุ่มหรือประเภทนั้นอย่างแท้จริง ฝรั่งเศสได้ใช้วิธีการกำหนดโดยตรารัฐบัญญัติและออกหนังสือเวียน โดยสรุปจะพิจารณาจากจำนวนผู้เป็นสมาชิกว่ามีอย่างกว้างขวางหรือไม่ในกลุ่มข้าราชการนั้น ความเป็นอิสระในการดำเนินการเพียงใด การส่งและเก็บ

คำบำรุงสมาชิกกว้างขวางเพียงใด ประสบการณ์การทำหน้าที่เป็นตัวแทนที่ผ่านมา แต่ศาลก็ใช้เกณฑ์อื่นพิจารณาประกอบด้วย เพราะบางครั้งหลักเกณฑ์ที่กล่าวมาก็ใช้ไม่ได้เสมอไป

วิธีการรวมกลุ่มและการดำเนินงาน

(ก) การจดทะเบียนและสมาชิกภาพ

ในกรณีการจัดตั้งสหภาพแรงงานของผู้ใช้แรงงานต้องยื่นข้อบังคับและรายชื่อผู้รับผิดชอบในการบริหารสหภาพต่อนายกเทศมนตรีที่สหภาพอยู่ภายในเขต (มาตรา L. 411-3 และ Décret n° 77-691 du juin 1977, art. 1er) แต่สำหรับสหภาพข้าราชการแล้วมีข้อกำหนดอื่น ๆ ประกอบด้วย อันได้แก่ นอกจากการที่จะต้องประกาศให้เป็นที่เปิดเผย (publicité) แล้วการจัดตั้งสหภาพแรงงานข้าราชการจะมีผลต่อเมื่อเวลาผ่านไป ๒ เดือนนับแต่วันจัดตั้ง และจะต้องมีการยื่นข้อบังคับของสหภาพ (statut) และรายชื่อผู้บริหารสหภาพ (administrateurs) ต่อหน่วยงานในสายการบังคับบัญชา (l'autorité hiérarchique) (Ord. 4 févr. 1959, art. 14 al. 2) ทั้งนี้เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาได้รับรู้

(ข) งบประมาณ/สถานที่

งบประมาณของสหภาพมาจากการเก็บเงินค่าบำรุงจากสมาชิก ซึ่งในรัฐกฤษฎีกา ลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๑๙๘๒ (Décret n. 82-447 du 28 mai 1982 relatif à l'exercice du droit syndical dans la fonction publique) มาตรา ๑๐ กำหนดไว้เพียงว่าสหภาพสามารถเรียกเก็บค่าบำรุงจากสมาชิกในสถานที่ทำงานได้

ส่วนสถานที่ที่ตั้งของสหภาพนั้น เนื่องจากว่าสหภาพของข้าราชการอาจมีได้มากกว่าหนึ่งแห่งในหน่วยงานเดียวกัน รัฐกฤษฎีกา ลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๑๙๘๒ มาตรา ๓ จึงกำหนดว่าส่วนราชการต้องจัดหาสถานที่ให้ และในกรณีที่สหภาพใดถือได้ว่ามีสมาชิกเป็นตัวแทนมากที่สุดหน่วยงานนั้นต้องจัดสถานที่ไว้ในที่ที่เป็นใจกลางในอาคารนั้นซึ่งทุกคนจะเข้าถึงได้ แต่ถ้ากระทำไม่ได้ก็อาจจะจัดหาสถานที่อื่นนอกตึกที่ทำงานนั้นก็ได้ แต่หน่วยงานนั้นต้องออกค่าใช้จ่าย และในกรณีที่มีการก่อสร้างหรือปรับปรุงอาคารที่ทำการของส่วนราชการนั้นใหม่ ต้องคำนึงถึงการจัดหาหรือจัดสรรสถานที่ทำการของสหภาพด้วย

(ค) สิทธิหน้าที่ของสมาชิก ความสัมพันธ์ระหว่างสหภาพกับสมาชิก คณะกรรมการ การประชุมใหญ่ การแบ่งส่วนงานภายใน

กำหนดกันเองตามข้อบังคับของสหภาพ ตามหลักการที่ว่ารัฐจะไม่แทรกแซง

สิทธิและหน้าที่

(ก) บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของสหภาพข้าราชการ

(๑) การที่ข้าราชการเข้าเป็นสมาชิกสหภาพของข้าราชการ ผู้บังคับบัญชาจะนำมาเป็นเหตุผลอ้างกีดกันการปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่ได้ เว้นแต่การกระทำของข้าราชการ

นั้นเป็นการผิดกฎหมาย (C.E. 31 janv. 1972; C.E. 31 janv. 1975. II. 18099) แต่การที่ข้าราชการเข้าร่วมกิจกรรมของสหภาพไม่เป็นเหตุให้อ้างได้ว่าข้าราชการผู้นั้นไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่ในความรับผิดชอบของตน และไม่เป็นเหตุอ้างได้ว่าข้าราชการไม่ต้องรับโทษทางวินัย ถ้ากระทำผิด (C.E. 6 mars 1953, Delle Fauchaux, Rec. cons. d'Et., 123.)

(๒) มีสิทธิในการส่งสมาชิกเข้าเป็นตัวแทนร่วมหรือกับผู้บังคับบัญชา เช่น การออกความเห็นก่อนการปรับเปลี่ยนเงินเดือนข้าราชการ หรือสภาพการทำงานหรือการจัดองค์กร แต่อย่างไรก็ตาม การเจรจาต่อรองหรือให้ความเห็นดังกล่าวก็ไม่ถือเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างหรือเป็น “สัญญา” ที่จะผูกพันกับส่วนราชการ เพราะสถานะของข้าราชการเป็นการเข้ามาเป็นข้าราชการจากการบรรจุและแต่งตั้ง (stauaire et réglementaire) ซึ่งเป็นการออกคำสั่งฝ่ายเดียวของฝ่ายปกครอง (actes unilatéraux)

(๓) ผู้ที่เป็นกรรมการหรือตัวแทนของสหภาพมีสิทธิลงนามเป็นกรณีพิเศษได้เพื่อไปร่วมกิจกรรมของสหภาพแต่ในกรณีที่หนึ่งต้องไม่เกินสิบวัน และไม่เกินยี่สิบวันในกรณีเข้าร่วมการประชุมสหภาพแรงงานในระดับประเทศหรือระดับระหว่างประเทศหรือเป็นการประชุมสหพันธ์แรงงาน

(๔) สหภาพแรงงานย่อมเป็นตัวแทนของสมาชิกเพื่อใช้สิทธิทางศาลขอความคุ้มครองปกป้องผลประโยชน์ของสมาชิกได้เช่นเดียวกับสหภาพแรงงานอื่น ๆ (มาตรา ๑๔ ของรัฐธรรมนูญตั้งแต่วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๑๙๘๓)

จึงปรากฏแนววินิจฉัยโดยมีสหภาพแรงงานข้าราชการร้องขอความเป็นธรรมต่อศาลในเรื่องเกี่ยวกับการ

ออกกฎระเบียบ หรือแม้แต่การออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนี้

กรณีที่ใช้สิทธิทางศาลไม่ได้ - คำสั่งทางปกครองที่มีผลต่อตัวบุคคลข้าราชการ (décision individuelle) เช่น คำสั่งเปลี่ยนแปลงประโยชน์ของข้าราชการที่ผู้นั้นเคยได้รับ หรือการแต่งตั้งข้าราชการอื่นเข้ามาทำงานในตำแหน่งแทนข้าราชการผู้นั้น กรณีนี้ความเสียหายเกิดขึ้นกับส่วนตัว สหภาพข้าราชการจะใช้สิทธิทางศาลฟ้องร้องแทนข้าราชการในนามที่ผู้นั้นเป็นสมาชิกไม่ได้ หรือโดยอ้างการมอบอำนาจก็กระทำไม่ได้เช่นกัน

สหภาพแรงงานข้าราชการไม่สามารถคัดค้านคำสั่งที่มีผลเฉพาะต่อตัวบุคคลคนใดคนหนึ่งผู้เป็นสมาชิกได้ สหภาพแรงงานมีอำนาจเพียงเข้ามาปกป้องสิทธิแก่ผู้มีส่วนได้เสีย (C.E. 13 janv. 1950, U.G.F.F., Rec. Lebon, p.26)

กรณีที่ใช้สิทธิทางศาลได้ - กรณีฟ้องร้องขอให้ยกเลิกคำสั่งหรือการออกกฎที่กระทบต่อสถานะข้าราชการทั้งหมดหรือการออกคำสั่งทางปกครองที่แม้เป็นเรื่องส่วนตัวก็ตาม แต่มีผลกระทบต่อผลประโยชน์ส่วนรวม ก็สามารถจะใช้สิทธิทางศาลต่อศาลที่มีเขตอำนาจได้ ไม่ว่าจะเป็นการใช้สิทธิเองหรือร้องขอเข้าเป็นคู่ความร่วมก็ตาม

สรุปแล้ว กฎหมายได้ให้เครื่องมือหลายประการในการใช้สิทธิของสหภาพแรงงาน แต่การใช้สิทธิของสหภาพของข้าราชการต้องเป็นการใช้สิทธิตามปกติ (régulière) และต้องไม่เป็นการขัดขวางต่อการทำงาน (ne soit pas détournée de ses fin professionnelles)

ฉบับหน้าโปรดติดตามตอนต่อไป
เรื่อง “การนัดหยุดงานของข้าราชการ”

การใช้หลักฐานเพื่อพิสูจน์ความเสียหาย เพิ่มเติมของผู้เสียหายจากอาชญากรรม

นายสุวงศ์ ยอดมณี^๑
นายณรินทร์ โพธิ์พัฒนชัย^๒

เพื่อประโยชน์ในการกำหนดโทษอาญาในสหรัฐอเมริกา : ศึกษากฎหมายของนายเบอร์นาร์ด มาดอฟ^๓

แนวความคิดที่ว่าความผิดอาญาส่งผลกระทบต่อเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ดังนั้น ศาลควรพิจารณาหลักฐานที่บ่งชี้ถึงความเสียหายโดยตรง (direct harm) เท่านั้น ไม่ใช่ความเข้าใจที่ถูกต้องเสมอไป โดยเฉพาะเมื่อความผิดอาญาไม่ได้หมายความถึงความผิดต่อสวัสดิภาพร่างกายของบุคคลเพียงอย่างเดียว แต่มีความหมายกว้างรวมถึงความผิดต่อทรัพย์สินหรือสถานะทางการเงินด้วย หรือแม้แต่ความผิดอาญาต่อร่างกายของบุคคลก็ตามอาจส่งผลกระทบต่อวงกว้าง โดยเฉพาะกับบุคคลที่ใกล้ชิด ตัวอย่างเช่น บุตรและภรรยาของผู้ที่ถูกฆาตกรรม หรือทุกข์ทรมานจากการถูกทำร้ายร่างกาย เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้เอง การพิจารณากำหนดโทษอาญาในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ต้องคำนึงถึงสภาพความเป็นจริงและนำประเด็นเหล่านี้มาเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการตัดสินใจในการกำหนดโทษอาญาด้วย ดังเช่นระบบวิธีพิจารณาคดีอาญาในทวีปอเมริกาเหนือที่มีการนำหลักความเสียหายเพิ่มเติม (ancillary harm) เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการพิจารณากำหนดโทษอาญามาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว โดยมีการใช้หลักฐานแสดงผลกระทบต่อผู้เสียหายจากอาชญากรรมประกอบการพิจารณาด้วย แต่

หลักการและแนวปฏิบัติดังกล่าวยังไม่เคยได้รับความสำคัญมากเท่าที่ควร จนกระทั่งศาลแห่งมลรัฐนิวยอร์กได้มีคำพิพากษาในคดีการฉ้อโกงทางการเงินของนายเบอร์นาร์ด มาดอฟ (Mr. Bernard Madoff) เมื่อกลางปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ดังนั้น การศึกษาหลักการและแนวปฏิบัติดังกล่าวผ่านกรณีศึกษาครั้งนี้จึงมีความน่าสนใจเป็นพิเศษ

๑. ความเสียหายเพิ่มเติม (Ancillary Harm)

การศึกษาด้านลักษณะและธรรมชาติของเหยื่ออาชญากรรม (Victimology) จำแนกประเภทของเหยื่อหรือการตกเป็นเหยื่อออกเป็นเหยื่อปฐมภูมิ และเหยื่อทุติยภูมิหรือเหยื่อสมทบ โดยเหยื่อปฐมภูมิ หมายถึง ผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากอาชญากรรม (primary or direct victim) ผลกระทบโดยตรงอาจเป็นอันตรายถึงชีวิต (กรณีถูกฆาตกรรม) เป็นอันตรายต่อร่างกายและสภาพจิตใจอย่างร้ายแรง (เช่น กรณีถูกข่มขืน เป็นต้น) หรือส่งผลกระทบต่อสถานะทางการเงินของผู้เสียหาย (เช่น กรณีถูกฉ้อโกงทรัพย์สิน เป็นต้น) ส่วนเหยื่อทุติยภูมิ (secondary victims) หรือเหยื่อสมทบ (ancillary victim) นั้น คือ ผู้ที่มีความสัมพันธ์ความใกล้ชิดกับเหยื่อปฐมภูมิและได้รับผลกระทบจากการที่บุคคลใกล้ชิดตกเป็นเหยื่อเสียหายจากอาชญากรรม (เช่น สมาชิกในครอบครัว เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมงาน เป็นต้น) อีกนัยหนึ่งเหยื่อทุติยภูมิคือผู้ที่ประสบอันตราย หรือได้รับความเสียหายซึ่งเป็นผลมาจากความเสียหายที่เหยื่อปฐมภูมิได้รับ ในคดีชื่อ *R v Cook*^๔ ศาลอุทธรณ์แห่งมลรัฐควิเบก ประเทศแคนาดา มีคำพิพากษายืนคำพิพากษาของศาลชั้นต้นซึ่งมีการนำหลักฐานแสดงผลกระทบต่อผู้เสียหายจากอาชญากรรมมาประกอบการกำหนดโทษอาญา ซึ่งเหยื่อทุติยภูมิในกรณีนี้คือสมาชิกของครอบครัวที่ประสบความทุกข์ทางใจและผลกระทบด้านอื่น ๆ จากการเห็นคนในครอบครัวถูกฆาตกรรม นอกจากนั้น อาจกล่าวได้ว่ายิ่งความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อปฐมภูมิและเหยื่อทุติยภูมิใกล้ชิดกันมากเท่าไร ความเสียหายเพิ่มเติมที่เหยื่อทุติยภูมิจะได้รับก็มากเป็นสัดส่วนเพิ่มขึ้นตามกัน

ความเสียหายหลักที่เหยื่อปฐมภูมิประสบและความเสียหายเพิ่มเติมของเหยื่อทุติยภูมิเกี่ยวข้งกันอย่างมี

^๑ บทความนี้ได้แรงบันดาลใจจากบทความวิชาการเรื่อง Victim Impact Statements and Ancillary Harm: The American Perspective โดย Paul G. Cassell และ Edna Erez ตีพิมพ์ใน *Canadian Criminal Law Review*, Vol. 15, p. 149, 2011

^๒ นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการ ฝ่ายพัฒนากฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๓ นักกฎหมายกฤษฎีกาปฏิบัติการ ฝ่ายพัฒนากฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๔ 2009 OCCA 2423, 2009 CarswellQue 12692, 250 C.C.C. (3rd) 248, 71 C.R. (6th) 369

สัมพันธ์ภาพ (inter-relationship) กล่าวคือ ผลกระทบต่อบุคคลรอบตัวผู้เสียหาย โดยตรงจากอาชญากรรมอาจทำให้ความเสียหายหลัก (primary harm) มีความร้ายแรงมากขึ้น เช่น เมื่อเหยื่อปฐุมภูมิได้รับบาดเจ็บจากการกระทำของอาชญากร จนทุพพลภาพและไม่สามารถหาเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวได้ นอกจากนี้ ความทุกข์ยากของสมาชิกครอบครัวยังส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเหยื่อปฐุมภูมิ เกิดเป็นความเสียหายเพิ่มเติมให้แก่เหยื่อปฐุมภูมิ เป็นต้น ดังนั้น ในการพิจารณากำหนดโทษ ศาลสามารถรับฟังเหยื่อปฐุมภูมิผู้ซึ่งไม่สามารถทำหน้าที่ของตนได้จนส่งผลกระทบต่อคนที่ใกล้ชิดรอบตัว หรือจากเหยื่อทุติยภูมิ (สมาชิกครอบครัว) เองก็ได้ ทั้งนี้ กรณีตัวอย่างคดีการฉ้อโกงทางการเงินของนายเบอร์นาร์ด มาดอฟ แสดงให้เห็นว่ากฎหมายอเมริกันยอมรับหลักฐานที่แสดงความเสียหายเพิ่มเติมว่าเป็นส่วนหนึ่งของความเสียหายที่เป็นผลมาจากอาชญากรรมและสามารถใช้เป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณากำหนดโทษอาญาได้^๕

๒. การใช้หลักฐานแสดงผลกระทบต่อผู้เสียหายจากอาชญากรรม (Victim Impact Statement)

วงการวิชาการและงานเขียนเชิงวิชาการที่เกี่ยวข้องกับอาชญาวิทยาของสหรัฐอเมริกาเสนอให้มีการนำหลักความเสียหายเพิ่มเติมด้วยการใช้หลักฐานแสดงผลกระทบต่อผู้เสียหายจากอาชญากรรมมาใช้ในการกำหนดโทษทางอาญาโดยศาลยุติธรรมมานานหลายทศวรรษแล้ว ในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๗๐ นักอาชญาวิทยาอเมริกันแสดงความเบื่อหน่ายกับหลักการลงโทษอาญาเพื่อต้องการแก้ไขฟื้นฟูโทษให้กลับมาเป็นพลเมืองที่ดี เคาะพกฎหมาย หลังจากได้รับโทษจนครบกำหนด (Rehabilitation) โดยเหตุผลส่วนหนึ่งเกิดจากการตัดสินลงโทษที่มีความแตกต่างกันอย่างมากโดยไม่มีมาตรฐานของศาลยุติธรรมในหลายมลรัฐ แม้ว่าจะเป็นการลงโทษในความผิดเดียวกันหรือใกล้เคียงกันก็ตาม โดยนักวิชาการกลุ่มดังกล่าวเรียกร้องให้นำ **หลักการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน (Retribution)** ซึ่งเป็นแนวความคิดที่ว่าการลงโทษทางอาญาต้องได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของความผิดที่จำเลยได้ก่อขึ้น^๖ มาใช้ การกำหนดโทษอาญาบนพื้นฐานของความผิดของจำเลยนั้นต้องพิจารณาจากความเสียหายที่เกิดขึ้นจากความผิดที่ได้ก่อ ตัวอย่างที่ชัดเจนคือ การหาความแตกต่างระหว่างกรณีเมื่อเป็นคนที่ตั้งใจยิงคนตายและกรณีเมื่อเป็นคนที่สองที่ตั้งใจยิงคนแต่กระสุนขจัดล้าลง ไม่สามารถยิงได้ ถ้าจะกำหนดโทษด้วยหลักการแก้แค้นทดแทนแล้ว แมว่ามีปืนทั้งสองคนมีเจตนาฆ่าเช่นเดียวกัน แต่เมื่อเป็นคนที่สองควรได้รับโทษที่หนักหนาสาหัสกว่าคนหลัง เนื่องจากเป็นฆาตกร กล่าวคือ มีคนเสียชีวิตจากการกระทำของตน ในส่วนของเมื่อเป็นคนที่สองนั้น ควรที่จะได้รับโทษที่ได้สัดส่วนกับข้อหาพยายามฆ่าเท่านั้น

คำให้การหรือหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรโดยผู้เสียหายจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการพิจารณากำหนดโทษด้วยหลักการแก้แค้นทดแทน เพราะจะทำให้ผู้พิพากษารับรู้ถึงความเสียหายหรือผลกระทบจากอาชญากรรมที่ผู้เสียหายประสบพบเจออย่างครบถ้วนสมบูรณ์ รายงานของคณะกรรมการเฉพาะกิจเรื่องผู้เสียหายจากภัยอาชญากรรมซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีโรนัล เรแกน ยืนยันหลักการดังกล่าวด้วยข้อสรุปที่ว่า “ผู้พิพากษา คงไม่สามารถประเมินความร้ายแรงของการกระทำของจำเลยได้ โดยปราศจากข้อมูลว่าการกระทำที่เป็นอาชญากรรมดังกล่าวส่งผลกระทบต่อผู้เสียหาย หรือ

^๕ ศึกษาเพิ่มเติมเรื่องความเสียหายเพิ่มเติมและเหยื่อทางอ้อมของอาชญากรรมได้จาก Katie Long, Note, “Community Input at Sentencing: Victim’s Revenge?” (1995) 75 B.U.L. Rev. 195 และ Paul H. Robinson, “Should the Victims’ Rights Movement Have Influence Over Criminal Law Formation and Adjudication?” (2002) 33 McGeorge L. Rev. 749

^๖ ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก Martin R. Gardner, “The Renaissance of Retribution: An Examination of Doing Justice” 1976 Wis. L. Rev. 781; A. von Hirsch, *Doing Justice: The Choice of Punishments: A Report of the Committee for the Study of Incarceration* (New York: Hill and Wang, 1976; Robinson & Darley, “The Utility of Desert” (1997) 91 Nw. U.L. Rev. 453; A von Hirsch and A. Shworth, *Proportionate Sentencing* (Oxford: Oxford University Press, 2005)

ทำให้ผู้เสียหายต้องได้รับการอย่างไร”^{๗๗} คณะกรรมการเฉพาะกิจดังกล่าวจึงได้สรุปต่อในรายงานที่เสนอประธานาธิบดีเรแกนว่า “การใช้หลักฐานแสดงผลกระทบต่อผู้เสียหายจากอาชญากรรมในการกำหนดโทษอาญาถือเป็นเรื่องที่ทำกันเป็นปกติในระบบศาลยุติธรรมอเมริกัน”^{๗๘}

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาด้านลักษณะและธรรมชาติของเหยื่ออาชญากรรม กล่าวว่า เหยื่ออาชญากรรมส่วนมากรู้สึกเมื่อก่อนกับการถูกละเลยจากกระบวนการยุติธรรมทางศาล ทั้งนี้ ก็เพราะพวกเขาไม่สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมกับการไต่สวนของศาลได้เลย นอกเหนือจากการให้ปากคำในฐานะพยานในคดีเมื่อศาลมีคำสั่งเรียกตัวเท่านั้น” นอกจากนี้ นักวิชาการสาขานิติศาสตร์ฟื้นฟู (Therapeutic jurisprudence) สนับสนุนการให้ผู้เสียหายหรือเหยื่อในคดีอาญาเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งผลกระทบที่ตามมาจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพื่อให้จำเลยรับรู้ถึงความร้ายแรงของความผิดที่ตนได้ก่อขึ้น ซึ่งอาจทำให้จำเลยกลับตัวกลับใจไม่ทำความผิดอีกในอนาคต ด้วยเหตุนี้เอง หลายมลรัฐในสหรัฐอเมริกา มีการตรากฎหมายอนุญาตให้ผู้เสียหายยื่นหลักฐานแสดงผลกระทบของอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็หลักฐานเชิงเอกสารหรือการให้การด้วยวาจา เพื่อนำมาประกอบการพิจารณากำหนดโทษของผู้พิพากษา บทบัญญัติในลักษณะดังกล่าวมีจุดประสงค์ ๒ ประการ คือ ประการแรกต้องการให้ศาลรับรู้ถึงความเสียหายที่เหยื่ออาชญากรรมนั้นได้รับเพื่อนำข้อมูลดังกล่าวไปประกอบการตัดสินใจในการกำหนดโทษ และประการที่สอง คือ เพื่อยกระดับสวัสดิการของเหยื่อ (victim welfare) ในระหว่างกระบวนการกำหนดโทษอาญา

แม้ว่าการศึกษาเชิงประจักษ์ (empirical studies) หลังจากมีการใช้บังคับบทบัญญัติเรื่องการใช้หลักฐานแสดงผลกระทบต่อผู้เสียหายจากอาชญากรรมในขั้นตอนการกำหนดโทษอาญาจะยังไม่ชี้ชัดว่าแนวทางดังกล่าวส่งผลกระทบให้การกำหนดโทษของศาลเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ^{๗๙} แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายกรณีแล้วหลักฐานจากเหยื่อหรือผู้เสียหายสามารถส่งผลต่อการกำหนดโทษได้เป็นอย่างมาก เช่น ในกรณีศึกษาเรื่องกรณีโครงการเงินของนายเบอร์นาร์ด มาดอฟ ซึ่งผู้พิพากษายอมรับว่าตนได้รับอิทธิพลจากเรื่องราวที่ผู้เสียหายประสบพบเจอ ซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำของนายมาดอฟ

๓. กรณีตัวอย่างคดีการฉ้อโกงทางการเงินของนายเบอร์นาร์ด มาดอฟ

คดี *United States v Madoff*^{๘๐} เป็นคดีอาชญากรรมทางการเงินที่ส่งผลกระทบในวงกว้างและร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ดังนั้น จึงเป็นกรณีศึกษาที่สำคัญของการนำหลักความเสียหายเพิ่มเติมด้วยการใช้หลักฐานแสดงผลกระทบต่อผู้เสียหายจากอาชญากรรมมาใช้ในการกำหนดโทษอาญาของผู้พิพากษา

^{๗๗} President’s Task Force on Victims of Crime, *Final Report* (1982) at p.77

^{๗๘} การเน้นข้อความเพิ่มเติมโดยผู้เขียน

^{๗๙} William F. McDonald, “Towards a Bicentennial Revolution in Criminal Justice: The Return of the Victim” (1976) 13 Am. Crim. L. Rev. 649.

^{๘๐} ตัวอย่างเช่น มลรัฐแคลิฟอร์เนียพบว่าหลักฐานแสดงผลกระทบต่อผู้เสียหายจากอาชญากรรมไม่ส่งผลกระทบต่อ การพิจารณา กำหนดโทษของศาล ในขณะที่ในมลรัฐนิวยอร์ก พบว่าแนวทางดังกล่าวส่งผลเสียต่อกระบวนการยุติธรรม เพราะเป็นการปล่อยให้จำเลยตกเป็นเป้าสังคม (Edwin Villmoare and Virginia N. Neto, *National Institute of Justice, U.S. Dept of Justice, Executive Summary, Victim Appearances at Sentencing Hearings Under the California Victims’ Bill of Rights* (1987) at 61 และ Robert C. Davis and Barbara E. Smith, “The Effects of Victim Impact Statements on Sentencing Decisions: A Test in an Urban Setting” (1994) 11 Just. Q. 453, 466)

^{๘๑} *United States v Madoff* (April 20, 2009), Doc. 09 Cr. 213 (DC) (U.S. Dist. Ct. S.D. N.Y.)

๓.๑ ข้อเท็จจริง

คดีนี้เริ่มต้นจากการที่นายเบอร์นาร์ด มาดอฟ เปิดโครงการพอนซี (Ponzi scheme)^{๑๒} สำหรับนักลงทุนทั่วไป มีมูลค่ากว่า ๖๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เป็นเวลากว่า ๒๐ ปี ส่งผลกระทบต่อประชาชนที่สูญเสียเงินลงทุนไปเมื่อโครงการดังกล่าวล่มลง ผู้ได้รับผลกระทบบางคนต้องเสียชีวิต เพราะสูญเสียเงินเก็บที่ต้องใช้ในการรักษาพยาบาล ด้วยเหตุที่มีผู้ได้รับผลกระทบจากโครงการพอนซีของนายมาดอฟเป็นจำนวนมาก อัยการผู้รับผิดชอบคดีจึงเปิดเว็บไซต์ให้ข้อมูลเกี่ยวกับคดีแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหาย นอกจากนี้ยังเชิญชวนให้ส่งเรื่องเล่าประสบการณ์ตรงของผู้เสียหายเพื่อประกอบเป็นหลักฐานแสดงผลกระทบต่อผู้เสียหายจากอาชญากรรมเป็นลายลักษณ์อักษร หลังจากเปิดตัวเว็บไซต์มีผู้เสียหายกว่าร้อยคนเขียนจดหมายและอีเมลถึงผู้พิพากษาเดนนี ชิน (Judge Denny Chin) ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบคดี^{๑๓} ในระหว่างกระบวนการพิจารณาโทษ ศาลเบิกความผู้เสียหายจำนวน ๑๐ คน โดย ๘ คน จาก ๑๐ คน นั้นส่งหลักฐานเพื่อแสดงผลกระทบจากการทำความผิดของนายมาดอฟ ทั้งนี้แต่ละคนมีเหตุผลในการให้การที่แตกต่างกัน เช่น ผู้เสียหายคนหนึ่งแสดงความรู้สึกที่ชีวิตของตนไม่มั่นคงอย่างมากเป็นผลมาจากการกระทำของนายมาดอฟ เพราะเธอไม่มีครอบครัวหรือญาติสนิทให้พึ่งพิงได้ ดังนั้น เงินที่สูญเสียไปกับโครงการพอนซีเป็นหลักประกันหนึ่งเดียวในชีวิตที่เหลืออยู่ ส่วนผู้เสียหายอีกรายได้รับการขอร้องให้มาให้ปากคำเพราะเธอรู้จักนายมาดอฟเป็นการส่วนตัว ศาลจึงเชื่อว่านายมาดอฟน่าจะฟังเรื่องราวของเธอมากเป็นพิเศษ

๓.๒ รายละเอียดของหลักฐานแสดงผลกระทบต่อผู้เสียหายจากอาชญากรรม^{๑๔}

คำให้การของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจากโครงการพอนซีของนายมาดอฟแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท กลุ่มแรกเป็นการให้การอธิบายความเสียหายที่ตนในฐานะเหยื่อปลมภูมิ และในกรณีที่สองเป็นผลกระทบอย่างรุนแรงต่อผู้ที่ใกล้ชิดกับผู้เสียหายโดยตรง หรือที่เรียกว่า เหยื่อทุติยภูมิ ในส่วนแรกเหยื่อปลมภูมิที่ตอบรับมาให้การกล่าวถึงความรู้สึกตกใจอย่างสุดขีดเมื่อทราบว่าเงินสำรองที่ตนเก็บออมไว้สำหรับบั้นปลายชีวิต เป็นเงินที่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงทำงานตราดตราดตลอดช่วงชีวิตต้องมาหายไปในวันพรุ่งนี้ หลายคนกล่าวว่าประสบการณ์นี้เปรียบเสมือนตกอยู่ในฝันร้ายต่อเนื่องกันหลาย ๆ คืน ไม่มีที่สิ้นสุด หลายคนกล่าวว่าเหมือนตนถูกปล้น ถูกข่มขืน ถูกกระทำชำเรา หรือถูกทำร้ายด้วย “อาวุธที่มองไม่เห็น” นอกจากนี้ อาชญากรรมทางการเงินที่ผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้ประสบ ทำให้พวกเขาหมดความศรัทธาและความไว้วางใจในมนุษยชาติ ในระบบการเงิน และในรัฐบาลที่มีหน้าที่ปกป้องประชาชนจากอาชญากรรมที่ร้ายแรงเช่นนี้ เหยื่อปลมภูมิหลายคนต้องล้มป่วยลงด้วยโรคต่าง ๆ โดยเฉพาะโรคซึมเศร้า เครียด โรคกังวลอย่างรุนแรง และโรคอื่น ๆ ทางจิตใจที่ตามมาหลังทราบว่าเงินลงทุนทั้งชีวิตของตนต้องสูญไป ปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อผู้สูงอายุ

^{๑๒}โครงการพอนซี หรือ Ponzi scheme เป็นปฏิบัติการด้านการลงทุน (investment operation) ซึ่งจ่ายเงินปันผลจากเงินประเดิมของผู้ลงทุนเอง ไม่ได้มาจากกำไรหรือดอกผลจากการลงทุน โครงการนี้มีกึ่งดั่งดักลวงทุนรายใหม่ด้วยการให้สัญญาว่าจะจ่ายเงินปันผลอย่างต่อเนื่องและในอัตราที่สูงกว่าโครงการลงทุนอื่น เนื่องจากธรรมชาติของโครงการ คือ ต้องให้มีผู้ลงทุนรายใหม่นำเงินประเดิมมาลงทุนอยู่ตลอดเพื่อนำเงินดังกล่าวไปจ่ายปันผลให้แก่สมาชิกเดิม ดังนั้น ในระยะยาวมีความเสี่ยงสูงที่โครงการจะล้มลงเพราะขาดสภาพคล่อง

โครงการพอนซี ได้รับชื่อจากนายชาร์ล พอนซี (Charles Ponzi) ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มการนำรูปแบบปฏิบัติการลงทุนนี้มาเสนอแก่ประชาชนทั่วไปเป็นครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาเมื่อต้นทศวรรษที่ ๑๙๒๐ โครงการของเขาเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในเวลานั้นเนื่องจากมีผู้ลงทุนนำเงินลงทุนไปร่วมในโครงการเป็นจำนวนมาก โดยในขณะนั้นเขาเสนอโครงการลงทุนจากการค้ากำไรในวิมัยบัตร (international reply coupon) กล่าวคือตัวที่สามารถใช้แลกเปลี่ยนเป็นแสตมป์ค่าจดหมายไปต่างประเทศ

^{๑๓} อ่านจดหมายและอีเมลดังกล่าวได้ที่ <www.cbsnews.com/htdocs/pdf/madoff-victim_impact_statements.pdf>

^{๑๔} อ่านรายงานการให้ปากคำของผู้เสียหายฉบับเต็มได้ที่

<<http://www.justice.gov/usao/nys/madoff/20090629sentencingtranscriptcorrected.pdf>>

ที่ไม่มีครอบครัวดูแล เมื่อเงินเก็บที่ลงทุนไว้กับโครงการต้องหมดลง คนชราเหล่านี้ก็ไม่มีเงินรักษาพยาบาล หรือแม้กระทั่งเงินที่จะใช้ซื้อตัวเครื่องบินมาให้ปากคำต่อศาลก็ยังมี

นอกจากผลกระทบโดยตรงแล้ว เหตุปมภูมิหลายคนที่ให้การต่อศาลยังได้พรรณนาถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นกับเหตุอุทกภัย เช่น สมาชิกครอบครัวของตน เป็นต้น มีหลายครอบครัวที่เงินเก็บหมดลงไปกับการลงทุนในโครงการดังกล่าว ทำให้ไม่สามารถส่งเสียลูกหลานให้เรียนในมหาวิทยาลัยได้ บางคนต้องกลายเป็นภาระทางการเงินแก่ลูกหลานก็มี เพราะต้องขายบ้านของตนเพื่อชดใช้หนี้

๓.๓ ขั้นตอนการพิจารณากำหนดโทษ (the sentencing hearing)

ผู้พิพากษาเด็นนี่ ชิน (Judge Denny Chin) กล่าวไว้ระหว่างขั้นตอนการพิจารณากำหนดโทษว่า ท่านได้รับและอ่านจดหมายและอีเมลจากผู้เสียหายซึ่งเป็นหลักฐานแสดงผลกระทบจากอาชญากรรม พร้อมทั้งแสดงความเข้าใจและเห็นใจผู้เสียหายเหล่านี้ ท่านใช้หลักฐานดังกล่าวเพื่อประเมินความรุนแรงของการกระทำของนายมาดอฟ และในการพิจารณากำหนดโทษ ประการแรก ท่านใช้หลักฐานเหล่านี้เพื่อปฏิเสธคำร้องของนายฝ่ายจำเลยที่ต้องการให้ลงโทษสถานเบาด้วยเหตุผลที่ว่านายมาดอฟยอมรับผิดในทุกข้อกล่าวหา และยังให้ความร่วมมือกับคณะกรรมการหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (U.S. Securities and Exchange Commission) ในการเยียวยาผู้เสียหาย และที่สำคัญไปกว่านั้น คือ ข้อมูลทางการแพทย์ยืนยันว่านายมาดอฟจะมีอายุไปได้อีกเพียงอย่างมาก ๑๓ ปี นับจากวันพิจารณาคดี ประการที่สอง ผู้พิพากษาไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำโต้แย้งของนายฝ่ายจำเลยที่ว่าจดหมายและอีเมลเหล่านั้นเป็นเพียงการแสดงความรักแค้นและเคียดแค้นร่วมกันของคนเพียงกลุ่มเดียว (mob vengeance) เท่านั้น ท่านกล่าวว่าเพียงเพราะจดหมายและอีเมลของผู้เสียหายถ่ายทอดเรื่องราวคล้าย ๆ กันไม่ได้แปลว่าผู้เสียหายเหล่านั้นสมรู้ร่วมคิดกันเพื่อแค้นนายมาดอฟ อย่างไรก็ตาม ผู้พิพากษาท่านนี้ได้เน้นย้ำอย่างหนักแน่นถึงการกำหนดโทษบนพื้นฐานของความยุติธรรม ความได้สัดส่วนระหว่างความผิดที่ก่อขึ้นและโทษที่จะได้รับ และการพิจารณาตามอธรรม (just proportionate and objective) นอกจากนี้ ยังต้องตัดสินคดีโดยปราศจากการใช้อารมณ์ร่วมเพื่อกำหนดโทษ

เมื่อพิจารณาโดยปราศจากอคติใด ๆ ถึงผลกระทบและความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของนายมาดอฟ

โดยเฉพาะเมื่อมีหลักฐานชัดเจนยืนยันว่านายมาดอฟมีเจตนาหลอกลวงประชาชน องค์การการกุศล กองทุนบำนาญและนักลงทุนสถาบันรายอื่นที่ตกลงใจนำเงินมาลงทุนกับโครงการของเขา ถือเป็นการทำงานด้วยความไว้น้ำใจของผู้ลงทุนอย่างร้ายแรง นอกจากนี้ ผู้เสียหายทุกคนที่ส่งจดหมายและอีเมลมาหาท่านได้ตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตบนพื้นฐานของจำนวนเงินในบัญชีการลงทุนในโครงการพอนซ์ของนายมาดอฟ เมื่อเงินเหล่านั้นสูญไป ผู้เสียหายจึงได้รับทั้งความเสียหายหลักและความเสียหายเพิ่มเติม ในรูปแบบของการเลื่อนการเกษียณอายุการทำงาน ปัญหาไม่สามารถจ่ายค่าประกันชีวิตหรือบ้านได้ หรือไม่สามารถจ่ายค่าเรียนปริญญาตรีให้กับบุตรได้ และปัญหาอื่น ๆ อีกมาก

เหตุผลหลักของผู้พิพากษาชินในการปฏิเสธคำร้องของนายฝ่ายจำเลยที่ต้องการให้มีการพิพากษาจำคุกเพียงแค่ ๑๒ ปี (หรือมากที่สุด ๑๕ - ๒๐ ปี) คือ ต้องการให้จำเลยได้รับโทษที่สมสัดส่วนกับความร้ายแรงของความผิดที่จำเลยได้ก่อขึ้น ซึ่งในความเห็นของท่าน โทษที่เหมาะสมกับความผิดดังกล่าวของนายมาดอฟ คือโทษจำคุก ๑๕๐ ปี^{๑๔} ซึ่งนอกจากจะเป็นการกำหนดโทษตามหลักการได้สัดส่วนหรือหลักการแก้แค้นทดแทนแล้ว ยังเป็นการลงโทษเชิงสัญลักษณ์ สะท้อนความเสียหายอย่างมากมายที่เหตุปมภูมิและเหตุอุทกภัยต้องประสบ ผู้พิพากษายืนยันว่าผู้เสียหายไม่ได้มีเฉพาะผู้ที่มีฐานะอย่างเดียวนั้น แต่เป็นประชาชนจากทุกชนชั้นและทุกสาขาอาชีพ

ในบทสรุปของคำพิพากษา ผู้พิพากษากล่าวว่า บทลงโทษไม่ว่าจะรุนแรงแค่ไหนก็ตาม คงไม่สามารถชดเชยความสูญเสียของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายได้ และการที่ท่านให้ความสำคัญกับการให้การของผู้เสียหาย ทั้งที่เป็นจดหมายและอีเมลหรือในรูปแบบของการให้การด้วยวาจาในระหว่างกระบวนการพิจารณากำหนดโทษ ไม่ใช่เพราะท่านได้รับอิทธิพลจากอารมณ์โกรธแค้นและอคติของผู้เสียหาย การพิจารณาและให้ความสำคัญกับหลักฐานเหล่านี้เป็นการแสดงให้เห็นประชาชนทั่วไปเห็นว่ากระบวนการยุติธรรมยังเป็นที่พึ่งให้กับพวกเขาได้ เมื่อผู้เสียหายได้รับทราบว่าการกระทำผิดถูกตัดสินลงโทษอย่างสาสมกับความผิดที่เขาได้ก่อขึ้นก็น่าจะช่วยยืนยันกับพวกเขาเหล่านั้นว่าความยุติธรรมมีจริง ดังนั้นน่าจะมีส่วนช่วยให้สามารถฟื้นฟูสภาพจิตใจได้ในเร็ววัน

๓.๔ ความเหมาะสมของวิธีการพิจารณา การให้เหตุผลและคำพิพากษาของศาล

^{๑๔} เป็นโทษจำคุกที่คำนวณจากการนำโทษทุกกระทงที่นายมาดอฟโดนตั้งข้อหา (๑๑ กระทง) มาเรียงต่อกันโดยไม่มีกรลดโทษใด ๆ ทั้งสิ้น

หลักการของการเขียนคำพิพากษากำหนดโทษอาญาที่สำคัญประการหนึ่งที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น คือ การพิจารณาว่าโทษที่จำเลยจะได้รับนั้นได้สัดส่วนกับความผิดที่ได้ก่อขึ้นไว้ก่อนหรือไม่ การกำหนดโทษโดยพิจารณาถึงหลักดังกล่าวเป็นการส่งสัญญาณให้กับผู้ที่จะคิดจะกระทำผิดในลักษณะเดียวกันได้ตระหนักถึงผลลัพธ์ของความผิดอาญาซึ่งถือเป็นความผิดร้ายแรง และยังเป็น การสร้างขวัญและกำลังใจให้ผู้เสียหายว่าผู้กระทำผิดได้รับผลกระทบที่สาสม (หลักการแก้แค้นทดแทน) และได้เห็นการสร้าง ความยุติธรรมในสังคม

อย่างไรก็ตาม ประเด็นคำพิพากษาและเหตุผลของศาลในการเขียนคำพิพากษานั้นเป็นคนละประเด็นกับกระบวนการ และวิธีพิจารณากำหนดโทษ ดังนั้น การที่ผู้พิพากษาชินใจใช้ความอดทนและความพยายามในการอ่าน ทำความเข้าใจถึงข้อเท็จจริงของการสูญเสีย ผลกระทบและความเสียหายด้านต่าง ๆ ของเหยื่ออาชญากรรม ไม่ว่าจะเหยื่อปลุมนงูมิหรือเหตุยิงงูมิ ทุกรายที่ส่งจดหมายและอีเมล หรือสมัครใจมาให้การในชั้นศาล ก็ถือว่าได้ปฏิบัติตามกระบวนการวิธีพิจารณาที่รอบคอบและ ครบถ้วน เพื่อที่จะได้รับรู้ถึงความร้ายแรงของความผิดอาญาที่จำเลยได้ก่อขึ้น ด้วยเหตุนี้เอง จึงอาจกล่าวได้ว่าการพิพากษาคดี การฉ้อโกงทางการเงินของนายมาดอฟเป็นตัวอย่างสำคัญที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการนำหลักฐานแสดงผลกระทบของ อาชญากรรมต่อทั้งเหยื่อปลุมนงูมิและเหยื่อเหตุยิงงูมิมาใช้ในกระบวนการพิจารณากำหนดโทษได้อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ ยัง เป็นการให้ผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วมกับการกำหนดโทษของจำเลย ซึ่งอาจ ทำให้ผู้เสียหายเหล่านั้นพอใจกับผลของการตัดสินของศาล และน่าจะมีส่วน ช่วยให้เราพวกเขาฟื้นฟูสภาพจิตใจได้เร็วขึ้นอีกด้วย

๔. บทสรุป

คดีนายมาดอฟมีความสำคัญอยู่ที่กระบวนการพิจารณากำหนดโทษ ไม่ใช่การพิจารณาโทษส่วนมูลความผิด เนื่องจากนายมาดอฟเองยอมรับ ความผิดในทุกข้อกล่าวหา โดยอาจหวังว่าเมื่อตนยอมรับผิดแล้วศาลน่าจะ มีเมตตาพิจารณาโทษที่เบาลงเมื่อเปรียบเทียบกับกรณีที่เขาไม่ยอมรับผิด ตั้งแต่ต้น อย่างไรก็ตาม ศาลไม่ได้นำประเด็นการให้ความร่วมมือใน กระบวนการยุติธรรมของนายมาดอฟมาเป็นหลักในการพิจารณากำหนดโทษ แต่อย่างใด แต่กลับให้ความสำคัญกับผลกระทบของการกระทำที่เป็นความผิด ต่อผู้เสียหายทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยยอมให้มีสำนวนจดหมาย อีเมล หรือ แม้แต่การให้การในชั้นศาลของผู้เสียหายมาประกอบการพิจารณากำหนดโทษ ถึงแม้ว่าแนวทางดังกล่าวเป็นแนวทางที่มลรัฐหลายแห่งของสหรัฐอเมริกาและ แคนาดาใช้เป็นแนววิธีพิจารณากำหนดโทษอาญากันอยู่แล้ว แต่คดีนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนมากกว่าคดีอื่น ๆ ถึงประโยชน์ของหลักฐานประเภทนี้ในการ ประเมินความร้ายแรงของความผิดเพื่อพิจารณากำหนดโทษที่เหมาะสม ถึงแม้ว่าจะมีทั้งนักวิชาการ และผู้ที่เกี่ยวข้องหลายส่วนออกมาแสดงความไม่ เห็นด้วยกับคำพิพากษาโทษจำคุก ๑๕๐ ปีก็ตาม

สำหรับความเป็นไปได้ในการนำแนวทางดังกล่าวมาใช้ในกระบวนการพิจารณากำหนดโทษอาญาของไทยนั้น อาจยังมีความจำเป็นในการศึกษารูปแบบและวิธีการนำเสนอหลักฐานแสดงผลกระทบอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง ทั้งนี้ ก็เพราะประเทศไทยยังมีปัญหาการกำหนดโทษอาญาไม่เหมาะสมกับฐานความผิด (overcriminalisation) ซึ่งการนำเอาแนวทางนี้มาใช้มีแนวโน้มที่จะ ทำให้ศาลพิจารณาลงโทษรุนแรงเกินความเหมาะสมได้ นอกจากนี้ ผู้พิพากษาเองต้องไม่เปิดโอกาสให้หลักฐานแสดงผล กระทบของอาชญากรรมส่งผลกระทบต่ออารมณ์ใจของตนมากเกินไปจนเกิดเป็นการมีอารมณ์ร่วมไปกับผู้เสียหาย และตัดสิน พิพากษาดำยอคติ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดีและไม่เป็นไปตามหลักกฎหมายทั่วไปซึ่งยึดความยุติธรรม ความได้สัดส่วน ความเป็นกลางและการพิจารณาข้อเท็จจริงตามอัตวิสัย

ส่วนสารสนเทศ สำนักอำนวยการ

Spy phone

ซอฟต์แวร์ดักฟังหรือแอบดูข้อมูลผ่านโทรศัพท์มือถือ

Spy Phone คือ Software ที่สามารถติดตั้งลงบนโทรศัพท์มือถือ Smart Phone หลาย ๆ รุ่น และจะทำให้โทรศัพท์เครื่องนั้น ๆ กลายเป็นเครื่องมือส่งความลับออกไปให้กับผู้ที่คอยดักฟังความลับได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการแอบฟังการสนทนา การแอบดู sms ที่มีการรับ-ส่ง และดูข้อมูลการใช้โทรศัพท์อื่น ๆ ของเป้าหมายทำให้สามารถฟังเสียงสนทนาขณะเป้าหมายคุยอยู่ ดักฟังเสียงรอบข้างก็ได้แม้มือถือไม่ได้ใช้งาน และเมื่อเหยื่อมีการรับ-ส่ง sms ก็จะได้รับเป็น Copy มาด้วย นอกจากนี้ ยังสามารถทราบด้วยว่ามีเบอร์ไหนโทรเข้า โทรออก เบอร์โทรที่ไม่ได้รับสาย แม้แต่ถ้าเหยื่อเปลี่ยนซิม เพิ่มหรือลบเบอร์โทรก็ยังทราบได้ และยังสามารถระบุตำแหน่งของเครื่องเป้าหมายได้อีกด้วย สิ่งที่น่ากลัวและทำให้ภัยนี้ใกล้ตัวมากขึ้นก็คือโปรแกรมประเภท Spy Phone นี้สามารถหา Download ได้ง่าย ๆ และใช้เวลาไม่นานก็ติดตั้งได้แล้ว

การทำงานของ Spy Phone

1. หลังจากที่แฮกเกอร์สามารถติดตั้งโปรแกรม Spy Phone ในโทรศัพท์มือถือของเหยื่อได้แล้ว เมื่อไรก็ตามที่แฮกเกอร์ต่อโทรศัพท์เพื่อเข้าแอบดักฟัง เหยื่อไม่มีทางรู้ตัวได้เลยว่ามีคนแอบฟังอยู่ เนื่องจากการเชื่อมต่อไม่แสดงอาการผิดปกติใด ๆ ออกมา เช่น ไม่มีเสียงเรียกเข้า ไฟหน้าจอไม่สว่างขึ้น หรือไม่มีการสั่นเตือน เป็นต้น
2. หากได้รับข้อความใด ๆ ทาง sms ก็จะถูกคัดลอกส่งต่อไปให้แฮกเกอร์ไปด้วยทันที
3. เมื่อเหยื่อเป้าหมายนั้นเปิดฝาเครื่องเปลี่ยนซิมการ์ดจะมีการส่งแจ้งแฮกเกอร์ได้ทราบด้วย
4. หากมีการโทรออกหรือรับสาย Spy Phone จะส่งข้อมูลเบอร์โทรออก หรือเบอร์ที่รับสายให้แฮกเกอร์ทราบ รวมทั้งจะเชื่อมต่อโทรศัพท์ในรูปแบบประชุม 3 สาย
5. แสดงข้อมูลเครือข่ายและตำแหน่งของเหยื่อว่าอยู่บริเวณใดของโลก

- ๖. แสกเกอร์สามารถสั่งมือถือรีเซ็ต รีบูทใหม่ หรือปิดมือถือได้แบบรีโมตระยะไกล
- ๗. มีการรายงานผ่าน sms ไปยังแสกเกอร์ตลอดเวลาว่า Spy Phone ทำงานอยู่ หยื่อได้ทำอะไรบ้าง

วิธีสังเกตว่าอาจจะโดนติดตั้งโปรแกรมประเภท Spy Phone บนโทรศัพท์

- เสียค่าบริการทางโทรศัพท์ทั้งค่าการโทร, sms และบริการ Internet มากผิดปกติ เพราะโทรศัพท์ถูกลั้งให้ส่งความลับออกไปโดยที่เราไม่รู้ตัว แต่อาจจะสังเกตไม่ได้หากใช้ package แบบเหมาจ่าย
- ประสิทธิภาพของโทรศัพท์มือถือลดลง แบตเตอรี่ลดลงมากผิดปกติ
- สังเกตว่ามีเสียงแทรกเข้ามาบ่อย ๆ เวลาที่เราสนทนาอยู่หรือไม่

วิธีป้องกัน

๑. อย่าให้ใครยืมมือถือของคุณไปใช้
 ๒. หากเมื่อใดต้องส่งซ่อมจะต้องเลือกร้านที่วางใจได้
 ๓. ไม่พูดความลับสุดยอดทางโทรศัพท์
 ๔. ไม่เอาโทรศัพท์มือถือไว้ในห้องประชุมในวาระสำคัญ หรือกรณีที่เป็นประชุมลับ เป็นต้น
- แม้จะเปลี่ยนซิมโปรแกรมนี้ก็ยังทำงานเหมือนเดิม ยกเว้นกรณีล้างเครื่องลง Firmware (ซอฟต์แวร์โปรแกรมของเครื่อง) ใหม่จะทำให้ข้อมูลโปรแกรมหาย แต่ก็ยังสามารถนำโปรแกรมมาติดตั้งซ้ำได้อีก
- อันที่จริงนอกจากจะนำเอา Spy Phone มาใช้ล้วงความลับก็อาจจะนำไปใช้ในทางอื่นได้ เช่น ติดตั้ง Spy Phone บนมือถือแล้วซ่อนไว้ในรถ หากมีการจราจรรถเจ้าของก็จะรู้ว่าตอนนี้รถอยู่ที่ไหน เพราะสามารถระบุตำแหน่งของโทรศัพท์มือถือซึ่งอยู่ในรถได้ หรือแอบฟังการสนทนาในรถระหว่างที่ขโมยเอาเราไปก็ได้

ที่มา : <http://www.it24hrs.com/2011/spyphone-warning/>

คำจ้างตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ (กรณีเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวของพนักงานราชการ)

เงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวของพนักงานราชการที่คณะรัฐมนตรีมีมติจ่ายให้เพื่อเป็นการช่วยเหลือลูกจ้างที่มีรายได้น้อยตามที่กระทรวงการคลังกำหนดหลักเกณฑ์นั้น ถือเป็นคำจ้างตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งต้องนำมาคำนวณเพื่อหักส่งกองทุนประกันสังคมหรือไม่

เงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวให้แก่พนักงานราชการมีลักษณะการจ่ายเป็นรายเดือนทำนองเดียวกับเงินเดือน โดยจ่ายเป็นประจำ มีจำนวนแน่นอน และยึดโยงกับอัตราค่าตอบแทนรายเดือนที่พนักงานราชการได้รับ และมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีรายได้พื้นฐานเพียงพอต่อการดำรงชีวิต ซึ่งแม้จะเรียกว่าเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวแต่ส่วนราชการก็จ่ายให้ตลอดไปจนกว่าจะมีการปรับปรุงโครงสร้างค่าจ้างให้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น เงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวของพนักงานราชการจึงเป็นเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเพื่อตอบแทนการทำงานในวันและเวลาทำงานปกติ ถือว่าเป็น “คำจ้าง” ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ

(เรื่องเสรีจที่ ๒๒๓/๒๕๕๔ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง คำจ้างตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ (กรณีเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวของพนักงานราชการ), คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙))

การสมัครเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ

บุคคลตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ สามารถสมัครเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ ได้หรือไม่

มาตรา ๔๐ เป็นบทบัญญัติหนึ่งในพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ และไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติมาตราใดบัญญัติยกเว้นมิให้นำมาตรา ๔ มาใช้บังคับกับมาตรา ๔๐ ย่อมเป็นการแจ้งชัดว่าพระราชบัญญัตินี้ประสงค์จะยกเว้นการใช้บังคับแก่

บุคคลตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔ และตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว ดังนั้น บุคคลในสถานะตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ จึงไม่สามารถสมัครเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ ได้

(เรื่องเสรีจที่ ๓๖๗/๒๕๕๔ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การสมัครเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓, คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙))

การเทียบชั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ได้รับเงินเดือนถึงขั้นสูง (เต็มขั้น) ของอันดับเงินเดือนของตำแหน่งและวิทยฐานะในอันดับ คศ. ๓ หรืออันดับ คศ. ๔

การเทียบชั้นเงินเดือนตามข้อ ๒ วรรคหนึ่ง แห่งกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาได้รับเงินเดือนสูงกว่าหรือต่ำกว่าขั้นต่ำ หรือสูงกว่าขั้นสูงของอันดับ พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่กำหนดว่า “ให้ผู้นั้นได้รับเงินเดือนในอันดับที่สูงขึ้นในขั้นที่เทียบได้ตรงกับกับขั้นเงินเดือนของอันดับเดิม” นั้น หมายถึงการให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาได้รับเงินเดือนในอันดับที่สูงขึ้นในขั้นที่มีเงินเดือนตรงกันหรือไม่น้อยกว่าขั้นเงินเดือนในอันดับเดิม และในกรณีที่ไม่มีขั้นเงินเดือนตรงกันกับขั้นเงินเดือนที่ได้รับอยู่เดิม ก็ให้ได้รับเงินเดือนในขั้นใกล้เคียงที่สูงกว่า กล่าวคือ เงินเดือนขั้นสูงของอันดับ คศ. ๓ คือ ขั้น ๔๗,๔๕๐ บาท สามารถเทียบได้ตรงกับกับขั้นเงินเดือนตามตารางในอันดับ คศ. ๔ คือ ขั้น ๔๗,๔๕๐ บาท และเงินเดือนขั้นสูงของอันดับ คศ. ๔ คือ ขั้น ๕๐,๕๕๐ บาท สามารถเทียบได้ใกล้เคียงกับขั้นเงินเดือนตามตารางในอันดับ คศ. ๕ คือ ขั้น ๕๑,๕๕๐ บาท

(เรื่องเสรีจที่ ๒๓๙/๒๕๕๔ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง แนวปฏิบัติเกี่ยวกับกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาได้รับเงินเดือนสูงกว่าหรือต่ำกว่าขั้นต่ำ หรือสูงกว่าขั้นสูงของอันดับ พ.ศ. ๒๕๕๓, คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘))

ความเห็นทางกฎหมาย ที่น่าสนใจ

สำนักกฎหมายปกครอง

กฤษฎีกาสารฉบับนี้ สำนักกฎหมายปกครองขอเสนอเรื่องที่น่าสนใจในประเด็นเกี่ยวกับการยอมรับคำพิพากษาของศาลต่างประเทศตามกฎหมายภายในของไทย ซึ่งประเด็นปัญหานี้ยังเป็นที่ยุติพิพากษาวิจารณ์กันมากกว่า ในกรณีนี้ที่กฎหมายบัญญัติว่า “คำพิพากษาให้จำคุก” จะหมายความถึงคำพิพากษาของศาลต่างประเทศด้วยหรือไม่ โดยประเด็นปัญหานี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) ได้เคยวินิจฉัยไว้ในเรื่องเสรีที่ ๒๙๙/๒๕๒๕ ว่า บุคคลต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งตามมาตรา ๙๖ (๕)^{*} ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ในกรณีที่เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้จำคุก เมื่อบทบัญญัติดังกล่าวมิได้ระบุว่า “คำพิพากษาหรือคำสั่งให้จำคุกของศาลในประเทศใด” ดังนั้นไม่ว่าจะมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ว่าในประเทศไทยหรือในต่างประเทศก็ต้องถือว่าเป็นบุคคลต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งด้วย อย่างไรก็ดี เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกาในขณะนั้น (นายอมร จันทรสมบูรณ์) ได้จัดทำบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบความเห็นของกรรมการร่างกฎหมาย (คณะที่ ๕) ว่าการตีความดังกล่าวเป็นการตีความขยายความหมายของคำว่า “คำพิพากษาหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้จำคุก” ให้หมายความรวมถึง “คำพิพากษาหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายของศาลต่างประเทศ” ซึ่งเป็นการขัดต่อหลักกฎหมายเรื่องขอบเขตการใช้อำนาจอธิปไตยของรัฐ และ

การที่รัฐจะยอมรับคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายของศาลต่างประเทศเพียงใด จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบขององค์การของรัฐต่างประเทศ องค์ประกอบของความผิด เงื่อนไขการลงโทษ ประเภทของความผิด ฯลฯ ซึ่งแต่ละประเทศย่อมแตกต่างกัน

ต่อมาคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวไว้เช่นเดียวกัน ซึ่งปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ และการขอพระราชทานพระบรมราชาอนุญาตเรียกคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์ (เรื่องเสรีที่ ๕๖๒/๒๕๕๔) โดยตามเรื่องเสรีดังกล่าวคณะกรรมการฯ มีความเห็นว่า โดยปกติการตรากฎหมายหรือกฎเพื่อใช้บังคับภายในประเทศใด ย่อมต้องอยู่ในขอบเขตการใช้อำนาจอธิปไตยของรัฐ และองค์การของรัฐไม่จะเป็นองค์กณัติบัญญัติ องค์การบริหาร หรือองค์การตุลาการ ย่อมใช้อำนาจได้จำกัดภายในเขตอธิปไตยของแต่ละรัฐนั้นเท่านั้น กรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดกล่าวถึงคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาล ย่อมหมายถึงคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลไทยเท่านั้น ไม่อาจตีความให้รวมถึงคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศได้ เพราะจะขัดกับหลักการใช้อำนาจอธิปไตยของรัฐ เว้นแต่หากผู้ตรากฎหมายประสงค์จะยอมรับคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศให้มีผลต่ออยู่ในบังคับของกฎหมายไทยด้วย ย่อมต้องบัญญัติไว้อย่างชัดเจน

* มาตรา ๙๖ บุคคลผู้มีลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้ง คือ

๑) ๓

๓) ๓

(๔) ต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้จำคุก และถูกคุมขังอยู่โดยหมายของศาลหรือโดยคำสั่งนั้น

(๕) เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้จำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไป โดยได้พ้นโทษมายังไม่ถึงห้าปีในวันเลือกตั้ง เว้นแต่ในความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

ดังเช่นพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๒ (๖)^๒ ที่บัญญัติห้ามมิให้คนต่างด้าวที่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทย หรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เข้ามาในราชอาณาจักร ดังนั้น เมื่อระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือกและเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๑๐ (๓)^๓ กำหนดคุณสมบัติของบุคคลที่พึงได้รับการพิจารณาเสนอขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ว่า ต้องเป็นผู้ไม่เคยรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกและ ข้อ ๒๐ (๒)^๔ กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาการเสนอขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อาจมีมติให้การพิจารณาขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ไว้ก่อนได้ หากผู้ขอรับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางอาญา และอยู่ระหว่างสอบสวนของพนักงานสอบสวน หรืออยู่ระหว่างการดำเนินคดีอาญาในศาล แม้คดียังไม่ถึงที่สุด โดยมิได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกของศาลต่างประเทศ หรืออยู่ระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวนของต่างประเทศ หรืออยู่ระหว่างการดำเนินการดำเนินคดีอาญาในศาลต่างประเทศ กรณีจึงย่อมหมายความว่าความเฉพาะคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกของศาลไทย หรืออยู่ระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวนของประเทศไทย หรืออยู่ระหว่างการดำเนินคดีอาญาในศาลไทยเท่านั้น ไม่อาจตีความเพื่อให้หมายความถึงคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกของศาลต่างประเทศ หรืออยู่ระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวนของต่างประเทศ หรืออยู่ระหว่างการดำเนิน

คดีอาญาในศาลต่างประเทศได้ เพราะจะเป็นการขัดต่อหลักกฎหมายเรื่องขอเขตการใช้อำนาจอธิปไตยของรัฐ

นอกจากนี้ โดยที่กฎหมายของแต่ละประเทศย่อมกำหนดการกระทำที่เป็นความผิดทางอาญา ประเภทของความผิด องค์ประกอบของความผิด เงื่อนไขการลงโทษ และวิธีพิจารณาคดีอาญาไว้แตกต่างกัน ซึ่งหลักเกณฑ์การพิจารณาว่ากรณีใดเป็นคำพิพากษาถึงที่สุด กรณีใดเป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษของกฎหมายแต่ละประเทศอาจแตกต่างกัน กฎหมายของบางประเทศอาจกำหนดให้เป็นความผิดทางอาญา แต่กฎหมายไทยไม่ได้กำหนดให้เป็นความผิด และกฎหมายของบางประเทศก็อาจไม่มีเรื่องความผิดลหุโทษ ดังเช่นกฎหมายไทย หากตีความให้ยอมรับคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ กระบวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนของต่างประเทศ และการดำเนินคดีอาญาในศาลต่างประเทศ จะส่งผลให้การบังคับใช้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์และการเรียกคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์ มีความล้าหลังและไม่ได้มาตรฐานเดียวกัน ดังนั้น กรณีที่บุคคลใดเคยรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลต่างประเทศจึงไม่ต้องด้วยลักษณะต้องห้ามในการขอรับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตามข้อ ๑๐ (๓) แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือกและเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย พ.ศ. ๒๕๓๖ และกรณีบุคคลใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางอาญาและอยู่

^๒ มาตรา ๑๒ ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร

๑) ๒)

(๖) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทยหรือคำสั่งที่ขอบด้วยกฎหมายหรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดที่ยกเว้นไว้ในกฎกระทรวง

๑) ๒)

^๓ ข้อ ๑๐ บุคคลที่พึงได้รับการพิจารณาเสนอขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์จะต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- (๑) เป็นผู้ที่มีสัญชาติไทย
- (๒) เป็นผู้ประพฤติดีและปฏิบัติงานราชการหรือปฏิบัติงานที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนด้วยความอุทิศและ ซื่อสัตย์ และเอาใจใส่ต่อหน้าที่อย่างดียิ่ง และ
- (๓) เป็นผู้ไม่เคยมีพระบรมราชานุญาตให้เรียกคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์ หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

^๔ ข้อ ๒๐ ผู้ขอรับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ผู้ใดถูกกล่าวหาว่า

- (๑) กระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงและถูกตั้งกรรมการสอบสวนแล้ว หรือ
- (๒) กระทำความผิดทางอาญา และอยู่ระหว่างสอบสวนของพนักงานสอบสวนหรืออยู่ระหว่างการดำเนินคดีอาญาในศาล แม้คดียังไม่ถึงที่สุด เว้นแต่ความผิดลหุโทษหรือความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว ก่อนการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาการเสนอขอพระราชทานในปีใด ให้กระทรวง ทบวง กรม หรือบุคคลตามข้อ ๑๖ แจ้งพฤติการณ์ดังกล่าวให้คณะกรรมการตามข้อ ๒๓ หรือข้อ ๒๔ แล้วแต่กรณี ทราบด้วย และคณะกรรมการอาจมีมติให้การพิจารณาการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์สำหรับผู้นั้นไว้ก่อนก็ได้

ระหว่างสอบสวนของพนักงานสอบสวนของต่างประเทศ หรือ อยู่ระหว่างการดำเนินคดีอาญาในศาลต่างประเทศ จึงไม่ต้อง ด้วยเงื่อนไขที่คณะกรรมการพิจารณาการเสนอขอพระราชทาน เครื่องราชอิสริยาภรณ์จะมีมติให้หรือการพิจารณาขอพระราชทาน เครื่องราชอิสริยาภรณ์สำหรับผู้นั้นไว้ก่อนตามข้อ ๒๐ (๒) แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทาน เครื่องราชอิสริยาภรณ์ฯ

นอกจากนี้ การที่ข้อ ๗ (๒)^๕ แห่งระเบียบสำนัก นายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานพระบรมราชานุญาต เรียกคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดเหตุ แห่งการเรียกคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์ว่าต้องเป็นผู้ต้อง คำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก กรณีจึงย่อมหมายความเฉพาะ การเป็นผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกโดยศาลไทยเท่านั้น ด้วยเหตุนี้กรณีที่บุคคลใดเป็นผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ จำคุกโดยศาลต่างประเทศ จึงไม่ต้องด้วยเหตุแห่งการเรียกคืน เครื่องราชอิสริยาภรณ์ตามข้อ ๗ (๒) แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตเรียก คืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์ฯ

ทั้งนี้ หากพิจารณาแล้วอาจเห็นว่าความเห็นของ กรรมการร่างกฎหมาย (คณะที่ ๕) ในเรื่องเสรีจที่ ๒๙๙/๒๕๒๕ กับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ในเรื่อง เสรีจที่ ๕๖๒/๒๕๕๔ นั้นอาจจะไม่สอดคล้องกัน แต่อย่างไร

ก็ดี การตีความของกรรมการร่างกฎหมาย (คณะที่ ๕) ในเรื่อง เสรีจที่ ๒๙๙/๒๕๒๕ เป็นการตีความบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ที่ใช้บังคับในขณะนั้นเพื่อปรับใช้กับประเด็นปัญหาข้อเท็จจริงที่หารือในขณะนั้นเท่านั้น สำหรับความเห็นของกรรมการ กฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ในเรื่องเสรีจดังกล่าวเป็นการตีความ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่อง ราชอิสริยาภรณ์ฯ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย การขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตเรียกคืนเครื่องราช อิสริยาภรณ์ฯ โดยหน่วยงานที่หารือไม่ได้ระบุปัญหาข้อเท็จจริง การตีความดังกล่าวจึงเป็นการตีความวางหลักกฎหมาย อันมีลักษณะเป็นการทั่วไป และเป็นการตีความกฎหมายใน ระดับที่ต่ำกว่ารัฐธรรมนูญ ซึ่งหากมีข้อหารือทำนองเดียวกับ เรื่องเสรีจที่ ๒๙๙/๒๕๒๕ ในปัจจุบันจะอยู่ในอำนาจหน้าที่ของ ศาลรัฐธรรมนูญ

โดยสรุปแล้ว กรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายใด กล่าวถึงคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาล ย่อมหมายถึงคำสั่งหรือ คำพิพากษาของศาลไทยเท่านั้น ไม่อาจตีความให้รวมถึงคำสั่ง หรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เพราะจะขัดกับหลักการ ใช้อำนาจอธิปไตยของรัฐ เว้นแต่หากผู้ตรากฎหมายประสงค์ จะยอมรับคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศให้มีผล ต้องอยู่ในบังคับของกฎหมายไทยด้วย ก็ย่อมต้องบัญญัติไว้ อย่างชัดเจน

^๕ ข้อ ๗ เหตุแห่งการเรียกคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์ มีดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ประหารชีวิต
- (๒) เป็นผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ในความผิดอันได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๓) เป็นผู้ต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ หรือเพราะกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
- (๔) เป็นผู้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกเพราะกระทำผิดวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนหรือตามกฎหมายอื่น โดยคำสั่งอันถึงที่สุด
- (๕) เป็นผู้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกเพราะกระทำผิดวินัยจากรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานอื่นของรัฐ โดยคำสั่งอันถึงที่สุด
- (๖) เป็นผู้ถูกถอดถอนออกจากตำแหน่งที่ดำรงอยู่เพราะมีพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติ ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่ ส่อว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ส่อว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย
- (๗) เป็นผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย
- (๘) เป็นผู้ประพฤติตนไม่สมเกียรติหรือนำเครื่องราชอิสริยาภรณ์ไปใช้ในกรณีไม่สมควร

มาตรฐานโปร่งใสกรอบนโยบาย ตอกย้ำวัฒนธรรมองค์กรของกฤษฎีกา

ส่วนนโยบายและแผน สำนักอำนวยการ

เมล็ดพันธุ์คุณธรรมความโปร่งใส
รุ่นต่อรุ่นเลี้ยงบำรุงผดุงมา
ด้วยปณิธานสร้างงานเด่นเสริมคนดี
ชาติจรรยาหมายดีมีครบครัน

เพาะปลูกในใจกฤษฎีกานานักหนา
เป็นไม้งานให้คุณค่าพิลาบรรณ
เป็นเข็มทิศหน้าที่เพื่อสร้างสรรค์
ด้วยยึดมั่นนิติธรรมนำชาติไทย

ตลอดระยะเวลาว่าแปดสิบปีของการปฏิบัติราชการของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ยังคงมุ่งมั่นและพัฒนาภารกิจด้านการร่างกฎหมาย การให้ความเห็นทางกฎหมาย และการพัฒนากฎหมายภายใต้หลักธรรมาภิบาล ความโปร่งใส และตรวจสอบได้ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่หยั่งรากและสืบทอดจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้องรุ่นต่อรุ่น จนทำให้เกิดเป็นวัฒนธรรมองค์กรของข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาไปแล้วว่า ในการปฏิบัติราชการนั้นนอกจากจะต้องปฏิบัติงานให้เต็มความรู้ความสามารถแล้ว สิ่งที่จะขาดมิได้คือการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้กรอบแห่งคุณธรรม จริยธรรม ความโปร่งใส และตรวจสอบได้ ทั้งนี้ โดยยึดหลักประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติเป็นสำคัญ ด้วยเหตุนี้เมล็ดพันธุ์แห่งคุณธรรมและความดีจึงมิใช่จะงดงามและเติบโต

ใหญ่ได้เพียงข้ามคืน หากแต่จะต้องอาศัยการบำรุงรักษาและป่มเพาะด้วยระยะเวลาอันยาวนาน ณ วันนี้อำนาจการและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาต่างมีความมุ่งมั่นและภาคภูมิใจในการปฏิบัติราชการภายใต้ร่มไม้คุณธรรมความดีที่พวกเขาทุกคนใช้เป็นหลักยึดเหนี่ยวในการทำงานเพื่อประเทศชาติเสมอมา

ในบึงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ศูนย์ส่งเสริมจริยธรรม สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ. ได้กำหนดเครื่องมี้วัดมาตรฐานความโปร่งใส ๔ มิติหลัก ๑๓ ตัวชี้วัดย่อย เพื่อใช้เป็นตัวชี้วัดความโปร่งใสของทุกส่วนราชการ ซึ่งมีมติและตัวชี้วัดดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ซึ่งรายละเอียดตัวชี้วัดประกอบด้วย

มิติที่ ๑ ด้านนโยบาย/ผู้บริหาร และความพยายาม/ริเริ่มของหน่วยงานในการสร้างความโปร่งใส

- ๑.๑ มีนโยบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับความโปร่งใส
- ๑.๒ บทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมเรื่องความโปร่งใสในองค์กร
- ๑.๓ ความพยายาม/ริเริ่มของหน่วยงานในการสร้างความโปร่งใส

มิติที่ ๒ ด้านความเปิดเผย การมีระบบตรวจสอบภายในองค์กรและการมีส่วนร่วม

- ๒.๑ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
- ๒.๒ การมีมาตรฐานการให้บริการประชาชนและประกาศให้ทราบ
- ๒.๓ การมีระบบตรวจสอบภายในที่ดำเนินการตรวจสอบมากกว่าเรื่องเงิน/บัญชี
- ๒.๔ การเผยแพร่ผลการปฏิบัติงานและผลการประเมินตนเองต่อสาธารณะ
- ๒.๕ การเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติราชการ

มิตินี้ ๓ ด้านการใช้ดุลยพินิจ

- ๓.๑ การลดการใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน
- ๓.๒ การใช้ดุลยพินิจในการบริหารงานบุคคล
- ๓.๓ การมีระบบบริหารความเสี่ยงด้านความโปร่งใส

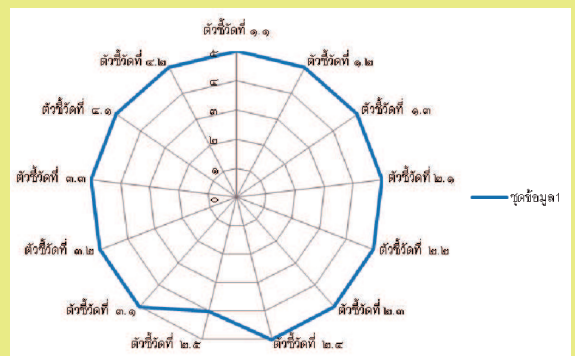
มิตินี้ ๔ ด้านการมีระบบ/กลไกจัดการรับเรื่องร้องเรียน

- ๔.๑ การมีหน่วยงาน/ผู้รับผิดชอบโดยตรงในการดำเนินการต่อเรื่องร้องเรียน
- ๔.๒ การมีระเบียบปฏิบัติในการดำเนินการต่อเรื่องร้องเรียน

จากเครื่องมือวัดความโปร่งใสดังกล่าว ผู้บริหารของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าในแต่ละประเด็นตัวชี้วัดเป็นสิ่งสำคัญที่ได้ให้ความสำคัญและยึดเป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการมาโดยตลอด จึงเห็นควรเข้าร่วมกับสำนักงาน ก.พ. เพื่อเข้าร่วมการประเมินผลความโปร่งใสของสำนักงานฯ โดยการดำเนินการเริ่มต้นจากสำนักงานฯ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานจัดทำมาตรฐานความโปร่งใสของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบายด้านความโปร่งใสและตรวจสอบได้ โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ คณะทำงานฯ ได้ทำการทบทวนและปรับปรุงนโยบายเกี่ยวกับความโปร่งใสและตรวจสอบได้ของสำนักงานฯ ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งนี้เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ลงนามในประกาศเจตนารมณ์เพื่อนำนโยบายเกี่ยวกับความโปร่งใสและตรวจสอบได้ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการของสำนักงานฯ เพื่อเผยแพร่ให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานฯ ยึดถือปฏิบัติโดยทั่วกัน

จากนโยบายที่นำไปสู่การปฏิบัตินำมาซึ่งการแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินมาตรฐานความโปร่งใสของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ทำหน้าที่ในการให้คะแนนและวัดระดับความโปร่งใสของสำนักงานฯ โดยประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและกระบวนการของหน่วยงาน ผู้เชี่ยวชาญด้านความโปร่งใสและการตรวจสอบได้ ผู้แทนจากกลุ่มผู้ใช้บริการ ผู้แทนสื่อมวลชน และนักวิชาการอิสระ ซึ่งคณะกรรมการแต่ละท่านล้วนเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความเข้าใจในพันธกิจของสำนักงานฯ และเป็นผู้ใช้และผู้รับบริการ ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการปฏิบัติราชการของสำนักงานฯ เป็นอย่างดี

บทสรุปของการประเมินมาตรฐานความโปร่งใสและตรวจสอบได้ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาภายใต้ตัวชี้วัดทั้ง ๔ มิตินี้ ๑๓ ตัวชี้วัดย่อย ซึ่งในแต่ละตัวชี้วัดมีค่าระดับคะแนนเต็ม (Mile Stone) อยู่ในระดับ ๕ คะแนน จากมติคณะกรรมการประเมินฯ เป็นเอกฉันท์ ที่ประชุมลงมติให้คะแนนระดับ ๕ แก่สำนักงานฯ ใน ๑๒ ตัวชี้วัดย่อย จากจำนวนตัวชี้วัดย่อยทั้งหมด ๑๓ ตัวชี้วัด มีเพียงตัวชี้วัดที่ ๒.๕ การเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติราชการเท่านั้นที่คณะกรรมการประเมินฯ ให้คะแนนความโปร่งใสอยู่ในระดับ ๔ ซึ่งคณะกรรมการประเมินฯ เห็นว่าภารกิจหลักบางประการของสำนักงานฯ เป็นภารกิจที่จะสามารถให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างเต็มที่

จากคะแนนการประเมินมาตรฐานความโปร่งใสและตรวจสอบได้ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จของการเพาะเมล็ดพันธุ์คุณธรรมความดีของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจากรุ่นสู่รุ่น ไม้สูงใหญ่ชูกิ่งก้าน ใบ และดอกผลที่ผลิสะพรั่งสูงตระหง่านในวันนี้ เป็นประดูลงมาแห่งปณิธานอันทรงคุณค่าที่นำทางให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาปฏิบัติหน้าที่ในฐานะข้าราชการได้อย่างเต็มความภาคภูมิใจ ในฐานะข้าแผ่นดินในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเพื่อประโยชน์สุขแห่งประชาชนชาวไทยตลอดไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา จัดโครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “การมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางองค์การของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา” ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ณ ห้องประชุมปรีดี พนมยงค์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการสายงานนักกฎหมายกฤษฎีกาของสำนักงานฯ และกลุ่มผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการปฏิบัติงานของสำนักงานฯ ซึ่งเป็นบุคลากรในสายงานทางด้านกฎหมายของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ ในการทบทวนวิสัยทัศน์ พันธกิจ และประเด็นยุทธศาสตร์ของสำนักงานฯ ให้ทันต่อสถานการณ์ และผลักดันการจัดทำแผนปฏิบัติราชการ ๔ ปี แผนปฏิบัติราชการประจำปี ให้บรรลุผลตามวิสัยทัศน์และพันธกิจ เพื่อเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการปฏิบัติราชการของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นายชูเกียรติ รัตนชัยชาญ รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นวิทยากรในการเสวนา เรื่อง “ข้อพิพาทปราสาทพระวิหาร” เมื่อวันพุธที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ณ ห้องประชุมปรีดี พนมยงค์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยมีการบรรยายเกี่ยวกับคำร้องขอให้ตีความคำพิพากษา ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๕ ในคดีปราสาทพระวิหาร (ระหว่างกัมพูชาและไทย) คำร้องขอมาตรการชั่วคราวของกัมพูชา และคำสั่งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศต่อคำร้องขอมาตรการชั่วคราวของกัมพูชา ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๔

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยสถาบันพัฒนา นักกฎหมายมหาชนจัดฝึกอบรมหลักสูตร “การเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์” ระหว่างวันที่ ๒๘ - ๒๙ กรกฎาคม และวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๔ ณ ห้องประชุมปรีดี พนมยงค์ เพื่อเป็นการเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานให้แก่เจ้าหน้าที่ของสำนักงานฯ ในด้านการพัฒนาบุคลากร การพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบ การพัฒนาทางอารมณ์และการเสริมสร้างสุขภาพ ตลอดจนการวางตัวและการดำเนินกิจกรรมในสังคมได้อย่างเหมาะสม

ประมวลภาพกิจกรรม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา จัดโครงการ “กฤษฎีกาสัณจร ครั้งที่ ๒/๒๕๕๔” และครั้งที่ ๓/๒๕๕๔ ระหว่างวันที่ ๒ - ๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมี นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมเป็นจำนวนมาก กิจกรรมประกอบด้วย การบรรยาย โดย เน้นเรื่อง “การร่างกฎหมายและการให้คำปรึกษาทางกฎหมาย” การให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิชาชีพทางกฎหมายที่ น่าสนใจ การบอกเล่าประสบการณ์จากการทำงานและการศึกษาต่อต่างประเทศ การค้นคว้าข้อมูลกฎหมายผ่าน เว็บไซต์ของสำนักงาน www.krisdika.go.th และการจัดนิทรรศการเพื่อเผยแพร่ผลการดำเนินงานของสำนักงานฯ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยสถาบันพัฒนานักกฎหมายมหาชนจัด สัมมนา เรื่อง ประชาคมอาเซียน : ผลกระทบ ต่อกฎหมายไทย เมื่อวันอังคารที่ ๑๔ และ วันพุธที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ เพื่อให้ เจ้าหน้าที่ของสำนักงานฯ ได้มีความรู้ความ เข้าใจเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนในด้านต่าง ๆ อาทิ ที่มาและวัตถุประสงค์ของประชาคม อาเซียน กฎบัตรสมาคมแห่งประชาชาติเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ และปฏิญญาว่าด้วยความ ร่วมมือในอาเซียน ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจการค้าและ อุตสาหกรรมของรัฐภาคีในประชาคมอาเซียน ผลกระทบของ ประชาคมอาเซียนต่อกฎหมายไทย และการเตรียมความพร้อม เพื่อรองรับพันธกรณีในการจัดตั้งประชาคมอาเซียน นอกจากนี้ ยังมีการจัดนิทรรศการประชาคมอาเซียน เพื่อให้ผู้เข้าร่วมการ สัมมนาได้มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน การ สัมมนาดังกล่าวได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่ของสำนักงานฯ เป็นอย่างมาก โดยมีผู้เข้าร่วมการสัมมนาจำนวน ๙๙ คน